

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΔΙΑΠΛΑΗΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

1

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο ΚΤΕΚΤΙΣ ΤΩΝ
ΟΥΡΑΝΩΝ



ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΣΤΟ ΠΛΑΝΗΤΟΠΛΟΙΟ



ΟΙ ΕΠΙΒΑ-
ΤΕΣ του μεγά-
λου πλανητο-
πλοίου «Ρόαγι-
αλ II» παρακο-
λουθούσαν από
τά φινιστρίνια
του σκάφους

το θαυμάσιο θέαμα που πα-
ρουσίαζε ο μικρός πλανήτης
κάτω από τα πόδια τους και
κάθε τόσο άφιναν επιφωνήμα-
τα έκπληξης. Άντισερα από
τά ελαφρά πολύχρωμα σύννε-
φα που τον τύλιγαν ξεχώριζαν
καθαρά τα τεράστια ὀρθογώ-
νια κτίριά του, οἱ μεγάλοι
δρόμοι του, ἡ παράδοξη ρυ-
μοτομία τῶν πόλεών του και
οἱ λίμνες καὶ θάλασσές του,
που ἔμοιαζαν με σχέδια ἀπὸ
φίλντισι καὶ ἀλάβαστρο.

— Καὶ λέτε, κύριε Μπρέντ,
πὼς αὐτὸς ὁ πλανήτης δὲν ἔ-



Οἱ ἄνθρωποι εἶχαν ἀποδιδωσθῇ στὰ ἄστρα καὶ ὀργάνωναν ἀποι-
κίες ἀπὸ πολὺ καιρὸ.

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

χει ζωή; ρώτησε κάποιος από τους επιβάτες γυρίζοντας προς το μέρος ενός μεσόκοπου ανθρώπου που παρακολουθούσε και αυτός μαζί με τους άλλους το άστρο επάνω απ' το οποίο ταξίδευε άργα το «Ρόαγιαλ II». Πώς είναι δυνατόν να μην κατοικείται ένας τόσο υπέροχος τόπος;

Ο καθηγητής Μπρέντ χαμογέλασε.

— Τα φαινόμενα απατούν, αγαπητέ μου, πολλές φορές!, απάντησε. Όλη αυτή η όμορφη δεν είναι παρά μια οπτική απάτη προερχόμενη από την διάθλασι του φωτός. Στην πραγματικότητα όλα αυτά που βλέπουμε δεν υπάρχουν...

— Μη μάς απογοητεύετε, κύριε καθηγητά!, φώναξε γελώντας μια κυρία. Αφήστε μας να πιστεύουμε ότι αυτός ο μικρός πορσάδεϊσος υπάρχει πραγματικά!

— Λυπάμαι πολύ, αγαπητή μου, είπε ο Μπρέντ, αλλά μου είναι δύσκολο να σας ευχαριστήσω. Ο πλανήτης «Ανταίμς» είναι νεκρός πριν από δέκα χιλιάδες γήινα χρόνια και όλα αυτά που βλέπουμε είναι μονάχα η σκιά ενός πολύ μακρινού παρελθόντος. Οί εξερευνητές που έγιγαν από την ομάδα του Ουίλλιαμ Ρόμπινσον το απέδειξαν. Δεν υπάρχει τίποτα ζωντανό επάνω σ' αυτό το άστρο. Από τις θάλασσες και τις λίμνες του δεν βλέπουμε τώρα ποια από τα αποξηραμένους βυθούς. Δεν υπάρχει νερό ούτε οξυγόνο. Δεν σας κάνει εντύπωση ή παντελής έλλειψις βλαστήσε-

ως; Αυτά έξ' άλλου τα πολύχρωμα σύννεφα που τόν τυλίγουν και που τόσο θαυμάσια θέα παρουσιάζουν είναι φοβερές αναθυμιάσεις που βγαίνουν από τα σπλάχνα του. Προσέχτε αυτές τις διώρυγες. Έτσι φαίνονται τουλάχιστον, ότι είναι διώρυγες. Στην πραγματικότητα όμως πρόκειται περί τεραστίων ρωγμών που αναδίδουν δηλητηριώδη αέρια. Ο «Αντοίμς» είναι ήδη νεκρός. Αλλά μέσα σε λίγα χρόνια θα πάψη να υφίσταται τελείως. Οι ρωγμές θα μεγαλώνουν ήμερα με την ήμερα και ύστερα από ένα ώρισμένο διάστημα τούτος ο πλανήτης θα θρυμματισθή και η ύλη του θα μεταβληθή σε τρισεκατομμύρια μετεωρητών...

— Τί κρίμα!, αναστέναξε η κυρία.

— Αυτή είναι η μοίρα όλων των πραγμάτων!, είπε μελαγχολικά ο Μπρέντ. Έμψυχα και άψυχα κρύβουν μέσα τους το σπέρμα της αυτοκαταστροφής...



ΥΣΤΕΡΑ από λίγο το επιβατικό διαπλανητικό σκάφος «Ρόαγιαλ II» άφησε πίσω του τον ετοιμοθάνατο

πλανήτη. Τώρα πιά ο «Ανταίμς» δεν ήταν παρά μια μαύρη σφαίρα που σιγά - σιγά χανόταν στο βάθος του διαστήματος. Οί επιβάτες κύταζαν στην οθόνη τηλεοράσεως όπου αναμεπαδίδετο απ'

τούς επίγειους σταθμούς ξαναποδοσφαιρικό μάτς που γινάταν στο στάδιο της Μελβούρνης. Ο καθηγητής Μπρέντ δεν έτρεφε καμμία εκτίμησι σταύς ποδοσφαιρικούς αγώνες. Άνοιξε ένα βιβλίο και βυθίστηκε στην ανάγνωσι. Λίγες στιγμές όμως κατόπιν σταμάτησε να διαβάξη. Κύτταξε το ρολόϊ του. Έκανε έναν πράχειρο υπολογισμό και βρήκε πως σέ δυό ώρες το πολύ το διαστημόπλοιο θα προσγειωνόταν στον Άρη. Από εκεί αφού έφοδιαζότανε με καυσούργιους πυραύλους έκτοξεύσεως θα συνέχιζε το ταξίδι του προς την Αφροδίτη. Μετά την Αφροδίτη δεν υπήρχε άλλος σταθμός. Το «Ρόαγιαλ II» θα χάραζε κατευθείαν πορεία προς τη Γη.

— Άρκετά κράτησε αυτή η κρουαζιέρα! μουρμούρισε.

Στη Γη υπήρχαν πραγματικά πολλές δουλειές που τον περίμεναν. Στο εργαστήριό του είχε αφήσει πολλές ημιτελείς μελέτες που έπρεπε όπωσδήποτε να πάρουν ένα τέλος. Ναι, βέβαια αυτό το ταξίδι με το πολυτελές πλανητόπλοιο τον ξεκαύρασε κάπως. Ή έπαφί του με το πλήθος των επιδατών, τα άστεία τους, οι ξένες προς την επισητήμη συνομιλίες που είχε μαζί τους, ήταν ένα χαρούμενο διάλειμμα. Άλλά τώρα τελευταία ο διάσημος καθηγητής άρχισε να νοσταλγή πάλι το εργαστήριό του και τις έρευνες.

Έσκυψε πάλι στο βιβλίο του και άρχισε να διαβάξη. Ά-

πότομα όμως έπαψε να βλέπη τα γράμματα. Τα φώτα έσβησαν και όλα βυθίστηκαν σ' ένα πηχτό σκοτάδι. Ή προβολή του ποδοσφαιρικού μάτς στην οθόνη τηλεόρασεως σταμάτησε κι' έγινε μια άναταραχή. Μερικές γυναίκες άρχισαν να ξεφωνίζουν τρομαγμένες.

— Όλοι ακίνητοι και τα χέρια ψηλά!, άκούστηκε μια βαρεία φωνή μέσα στο σκοτάδι. Όποιος δοκιμάση να κινή τον έξυπνο δεν θα ζήση περισσότερο από μισό δευτερόλεπτο. Σας προειδοποιώ πως εγώ και οι άντρες μου φορούμε γυαλιά με απορροφητικούς φακούς. Σας βλέπουμε χωρίς να μ'ας βλέπετε. Ξεχωρίζουμε την κάθε κίνησή σας. Προσοχή λοιπόν και φρόνιμα. Σας προειδοποιώ επίσης πως οι αξιωματικοί και το πλήρωμα του «Ρόαγιαλ II» είναι αιχμώλωτοι μας και κανείς δεν πρόκειται να σας βοηθήση. Ήσυχα λοιπόν αν αγαπάτε τη ζωή σας.

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΜΠΡΕΝΤ



ΜΕΣΑ στο σκοτάδι κάποιος κινήθηκε. Κάποιος από τους επιβάτες δοκίμασε να βγάλη το πιστόλι του. Μά την ίδια στιγμή άκούστηκε ένας ξερός μεταλλικός κρότος και κάτι σφύριξε σαν φίδι. Ο άνθρωπος που είχε κινήθι έβγαλε μια πνιχτή κραυγή πό-

νου και σωριάστηκε άναίσθητος.

— Βλέπετε λοιπόν ότι δεν άστειεύουμαι!, συνέχισε ή φωνή μ' έναν παγερό τόνο. 'Η ίδια τύχη περιμένει όλους σας αν δεν ύπακούσετε. Τά χέρια ψηλά είπα!

Κανείς δεν τόλμησε τώρα νά φέρη αντίρρηση. Όλοι στάθηκαν ακίνητοι μέσα στο σκοτάδι με τά χέρια ψηλά κι έντρομα θλέμματα.

— Και τώρα τή δουλεία σας, παιδιά! άκούστηκε πάλι ή φωνή.

Δυό σκιές με στολή άστροναύτη γλύστρησαν στο σκοτάδι και με γοργές κινήσεις έδεσαν όλους τους έπιβάτες. Μέσα σέ λίγα λεπτά είχαν τελειώσει τή δουλειά τους και εκείνος που φαινόταν άρχηγός και διέταζε γύρισε τόν διακόπτη και ξανάγινε φώς. Οί δεμένοι έπιβάτες είδαν τότε έναν ψηλό άντρα με δύο πιστόλια στο χέρι νά στέκη στο κεφαλόσκαλο και νά έξετάζη με έρευνητικό θλέμμα τά πρόσωπά τους. Δίπλα του δεξιά κι άριστερά στεκόνταν τέσσερις άλλοι με άσκημη έκφρασι στά μάτια. Κρατούσαν κι αυτοί πιστόλια. Όλοι ήταν ντυμένοι με φόρμες άεροναυτών. Από τή ζώνη τής μέσης τους κρέμονταν συσκευές συμπυκνωμένου όξυγόνου και διαφανείς κόσκες σκαφάνδρων του διαστήματος.

— Ποιός από σάς είναι ό καθηγητής Μπρέντ; ρώτησε ό άνθρωπος με τά δυό πιστόλια.

Ό μεσόκοπος καθηγητής έ-

κανε ένα δήμα πρός τά έμπρός. Τά χέρια του ήταν δεμένα πίσω στη ράχη και έδειχνε πώς ύπέφερε.

— Έγώ είμαι, είπε. Δεν μπορώ νά καταλάβω όμως.

Ό άλλος γέλασε και τόν έκοψε με μιά κίνησι του χεριού.

— Είμαι εύτυχής που κάνω τήν γνωριμία σου, κύριε καθηγητά, είπε. Λυπάμαι όμως που είμαι ύποχρεωμένος νά ματαιώσω τήν κρουαζιέρα σου πρός τήν Άφροδίτη. Μού χρειάζεται και θά σέ πάρω μαζί μου...

Άκούστηκαν μερικοί ψίθυροι και τό θλέμμα του Μπρέντ γέμισε φόβο. Μιά γυναίκα άποσπώσθηκε από έναν όμιλο έπιβατών και ρίχτηκε άπάνω του. Τά χέρια της ήταν έπίσης δεμένα πίσω στη ράχη, αλλά έβαλε μπροστά στόν καθηγητή τό καρμί της σαν ζωντανή άσπίδα ζητώντας νά τόν προφυλάξη από τόν κίνδυνο που τόν άπειλούσε.

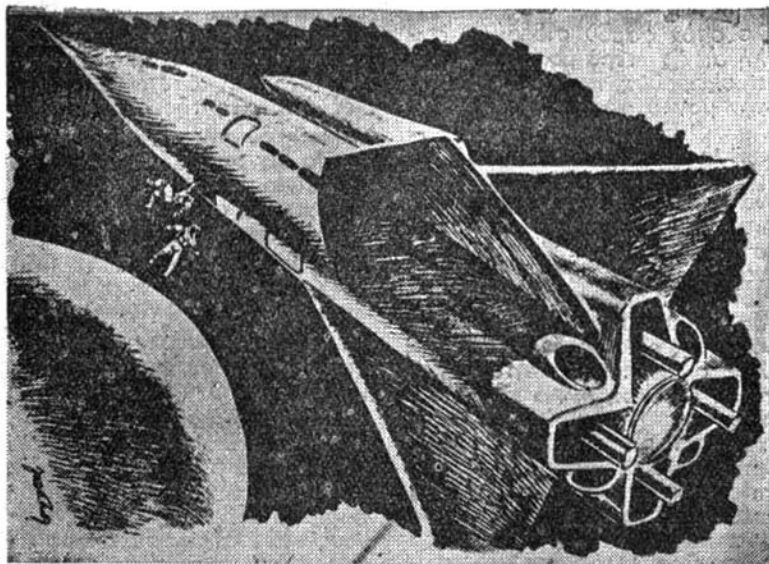
— Όχι, Φράνκυ!, σπάραξε και τά μάτια της γέμισαν δάκρυα. Δεν πρέπει νά πάς μαζί του...

— Ποία είναι αυτή; ρώτησε άγρια ό άνθρωπος που διέταζε.

— Είναι ή γυναίκα μου, κύριε!, άπάντησε ό καθηγητής με φωνή που έτρεμε. Τήν άγαπώ κι' αν είναι νά με πάρετε σάς παρακαλώ νά τής έπιτρέψετε νά με συνοδεύη κι' αυτή.

Ό άγνωστος κάγχασε και τά μάτια του στένεψαν.

— Είσαι άστείος, Μπρέντ!



Ἐνῶ τὸ διαστημόπλοιο ταξίδευε, οἱ κουρσάροι μὲ τὰ σκάφανδρα ἄρχισαν νὰ θγαίνουν καὶ νὰ βαδίζουν στὸ κενὸ τοῦ διαστήματος.

εἶπε. Πρέπει νὰ ξεχάσης πῶς εἶχες γυναῖκα. Μονάχα ἐσύ μοῦ χρειάζεσαι!

Ὑστερα γύρισε σὲ κείνους ποὺ ἔστεκαν δίπλα του.

— Ἐμπρός, παιδιά!, φώναξε. Τί κάθεσε;

— Ἐν τάξει, ἀρχηγέ! Σ' ἓνα λεπτό εἴμαστε ἔτοιμοι.

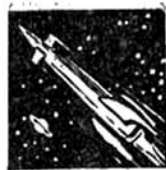
Μὲ δόναυσο τράπο ἀπομάκρυναν τὴν γυναῖκα ποὺ φώναζε κι' ἐκλαίγε μὲ λυγμούς καὶ κάτω ἀπὸ τὰ ἔντρομα μάτια τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν ἔντυσαν μ' ἓνα ἀτομικὸ σκάφανδρο τὸν ἀνίκανο ν' ἀμυνθῇ καθηγητὴ καὶ τὸν ἔσπρωξαν πρὸς τὴν ἔξοδο. Τελευταῖος ἔμεινε ἐκεῖνος ποὺ κρατοῦσε τὰ δύο πιστόλια στὰ χέρια.

— Κανεῖς σας δὲν πρέπει νὰ κινηθῇ πρὶν περάσουν δέκα λεπτά! εἶπε. Ὑστερα εἰστε ἐλεύθεροι νὰ κάνετε ὅ,τι σὰς ἀρέσει καὶ νὰ συνεχίσετε τὸ ταξίδι σας.

Ἐκλείσε τὴν πόρτα πίσω του κι' ἔτρεξε πρὸς τοὺς ἄλλους ποὺ κρατοῦσαν τὸν αἰχμάλωτο καθηγητὴ καὶ προχωροῦσαν πρὸς τὴν ἔξοδο διαφυγῆς. Εἶχαν φορέσει ὅλοι τῶρά τὰ ἀτομικὰ σκάφανδρά τους καὶ ἦταν ἔτοιμοι νὰ κινηθοῦν στὸ διάστημα. Ἐνας ποὺ προχωροῦσε πρῶτος ἄνοιξε τὴν ἀσφαλιστικὴ δικλείδα τοῦ στεγανοῦ διαμερίσματος. Ἡ πάρτα ὑπεχώρησε καὶ πέρασαν ὁ ἓνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλ-

λο στον φαρδύ σιδερένιο σωλήνα. Ύστερα εκείνος που προχωρούσε πρώτος τράβηξε τον μοχλό άσφαλείας. Ο σωλήνας άνοιξε μ' έναν ξερό κρότο. Έφτά ανθρώπινα σώματα τυλιγμένα στα παράξενα σκάφανδρα τινάχτηκαν στο κενό και άρχισαν να βαδίζουν στο σκοτάδι προσπαθώντας να κρατήσουν την ισορροπία τους. Τό βάδισμα μέσα στο διάστημα, όπου ή έλξης και ή βαρύτης είναι πράγματα έντελώς άγνωστα, δέν ήταν και τόσο εύκολο. Αλλά τούτο δέν κράτησε πολύ. Ο άρχηγός κρατώντας στα χέρια του ένα μηχανήμα έλέγχου πτήσεως έπίεσε τό κουμπί πλεύσεως και μέσα άπ' τό σκοτάδι πρόβαλε ένα φάντασμα, μιá άκατος - πύραυλος. Πλησίασε και σταμάτησε πλάι άπ' τούς ανθρώπους που βάδιζαν. Μιá πόρτα άνοιξε στην κοιλία της άκάτου και κάποια σκάλα ρίχτηκε στο κενό. Πιάστηκαν άπ' τη σκάλα και πέρασαν στο έσωτερικό της. Η πόρτα έκλεισε πάλι και ή άκατος - πύραυλος ξεκίνησε αφήνοντας πίσω της τεράστιες γλώσσες φωτιάς.

ΔΙΑΣΤΗΜΟΠΛΟΙΟ «ΠΡΩΤΕΥΣ»



ΒΡΙΣΚΟ - ΜΑΣΤΕ στο έτος 1980, σε μιá εποχή δηλαδή που ό άνθρωπος έχει κατακτήσει τό σύμπαν και τά άεροσκάφη - βολίδες ταξιδεύ-

ουν στον ούρανό ανάμεσά στους διαφόρους πλανήτες όπου έχουν εγκατασταθή μεγάλες αποικίες της Γής. Οι κάτοικοι του πλανήτη Γή στον όποίο δέν υπάρχουν πιά σύνορα, είναι κυρίαρχοι τών άστρων και, όλοι οι άνθρωποι, άνεξάρτητα από θρησκευμάτα και ράτσες, άνήκουν στη Γήινη Κοινοπολιτεία που έχει άποκτήσει χάρις στις τελευταίες μεγάλες έφευρέσεις και τά τεράστια έπιστημονικά μέσα μιαν άκατάλυτη δύναμι.

Η Γή διατηρεί ισχυρούς έναίριους στόλους από μικρά και μεγάλα διαπλανητικά σκάφη. Τά πολεμικά διαστημόπλοια επανδρωμένα με τολμηρούς και άποφασιστικούς άστροναύτες έκτελούν άδιάκοπες περιπολίες για την προστασία της τάξεως και της ειρήνης. Γιατί, μολοντί οι άνθρωποι έχουν πραγματοποιήσει τεράστια άλματα προόδου, δέν έπαψαν να έχουν ανάμεσα τους και τούς κακούς, τούς πλεονέκτες, τούς ύπουλους έχθρους που βλέπουν με άσκημο μάτι την κοινοπολιτεία και τόν πλούτο της.

Οί πειρατές και οι γκάγκστερ του διαστήματος καρδοκούν πάντοτε και δέν αφήνουν εύκαιρία που να μην έπιτεθούν και να δράσουν. Για τόν λόγο αυτό ή Διαπλανητική Άστυνομία παρακολουθεί με άγρυπνο μάτι κάθε ύποπτη κίνησι και είναι έτοιμη να καταφέρει κεραυνοβόλα χτυπήματα...



**ΚΑΘΙΣΜΕ-
ΝΟΣ** ἀναπαυ-
τικά στον θά-
λαμο διακυβε-
ρήσεως του δι-
αστηματοπλοίου υ
«Πρωτεύς» ὁ
ντέτεκτιβ Τζόε

Σέρινταν παρακολουθοῦσε μέ-
σα στο καντράν τῆς τυφλῆς
πτήσεως τὴν πορεία τοῦ σκά-
φους ποῦ ταξίδευε στο διά-
στημα ἐκτελώνοντας τὴν τακτι-
κὴ δεκαήμερη περιπολία τοῦ
ἀνάμμεσα στ' ἄστρα.

Ὁ «Πρωτεύς» ἦταν ἓνα ἀπὸ
τὰ καλύτερα καὶ ταχύτερα κα-
ταδιωκτικὰ τῆς Διαπλανητι-
κῆς Ἀστυνομίας καὶ ὁ Τζόε
Σέρινταν ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ
ἄφοβους ἀστροναῦτες ντέτε-
κτιβ, τοῦ ὁποῖου τὰ κατορθώ-
ματα γέμιζαν κάθε τόσο τὶς
στήλες τῶν μεγάλων ἐφημερί-
δων τῆς Γῆς, τοῦ Ἀρη καὶ
τῆς Ἀφροδίτης. Τὸ σκάφος
τοῦ ἐφοδιασμένο μὲ ὅλα τὰ
σύγχρονα μέσα ἀμύνης καὶ
ἐπιθέσεως ἦταν ἰσχυρὰ θωρα-
κισμένο καὶ ἱκανὸ ν' ἀναπτύξῃ
σὲ περίπτωσι ἀνάγκης ταχύ-
τητα 200 χιλιομέτρων τὸ δευ-
τερόλεπτο, ταχύτητα ποῦ ἦ-
ταν ἀδύνατο νὰ συλλάβῃ ὁ
νοῦς τοῦ ἀνθρώπου πρὶν λίγα
ἀκόμα χρόνια, ὅταν τὰ ταξί-
δια στους πλανῆτες ἐθεωροῦν-
το ἓνα ἀπιαστὸ ὄνειρο.

Κλεισμένος μέσα στὴν δια-
πλανητικὴ ταξιδιωτικὴ στολὴ
τοῦ πιλότου, ὁ Τζόε Σέρινταν
λογάριαζε τώρα καθὼς ταξί-
δευε ὅτι σὲ τρεῖς μέρες ἡ πε-
ριπολία του θάπαιρνε τέλος
καὶ θάχε στὴ διάθεσί του μιὰ
ολόκληρὴ ἑβδομάδα ἀναπαύ-

σεως. Θὰ τὴν περνοῦσε αὐτὴ
τὴ ἑβδομάδα κοντὰ στὴν Νάν-
συ Ἐβίλγκτον τὴν ὁμορφὴ νε-
αρὴ μνηστή τοῦ ποῦ ἐργαζό-
ταν ὡς δημοσιογράφος στὴν
μεγάλῃ ἐφημερίδα «Χρονικά
τῆς Νέας Ὑόρκης» καὶ θὰ ἦ-
ταν πολὺ εὐτυχισμένος γι' αὐ-
τό.

— Ποῦ νὰ βρεῖσκειται τώρα;
συλλογίστηκε.

Ὁ διαφανὴς θάλας τοῦ ἀε-
ροσκάφους κατασκευασμένος
ἀπὸ εἰδικὸ ἄθραυστο κρύσταλλο,
ἀδιαπέραστο ἀπὸ τὶς κο-
σμικὲς ἀκτίνες καὶ τὰ ἀτομικὰ
βλήματα, ἐπέτρεπε στὸν Τζόε
Σέρινταν νὰ θαυμάζῃ τὸ με-
γαλεῖο τοῦ Σύμπαντος. Τὸ
«Πρωτεύς» ταξίδευε μέσα σ'
ἓνα ἀδιαπέραστο σκοτάδι κα-
τάστικτο ἀπὸ ἑκατομμύρια
φωτεινὲς κουκίδες. Μιὰ ἀπ'
αὐτὲς τὶς δυσδιάκριτες τελείες
ποῦ ξεχώριζαν στὸ σκοτάδι
ἦταν κί' ἡ Γῆ. Ἐκεῖ κάπου ἦ-
ταν ἡ Νόισυ Ἐβίλγκτον.

— Δὲν εἶναι καὶ τόσο ὑπέ-
ροχο νὰ εἶσαι ντέτεκτιβ τῶν
οὐρανῶν! μουρμούρισε χαμο-
γελώντας. Καὶ μάλιστα ὅταν
εἶσαι ἐρωτευμένος μὲ τὸ ὡ-
ραιότερο κορίτσι τῆς Γῆς.

Ἀπότομα ὅμως τὸ χαμόγε-
λο ἔσθρε ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ
καὶ τὸ βλέμμα τοῦ ἐρευνητι-
κὸ καὶ ἀνήσυχο καρφώθηκε πέ-
ρα μακριὰ. Μιὰ γλώσσα φω-
τιάς στὸ βάθος τοῦ διαστήμα-
τος μαχαίρωσε τὸ σκοτάδι.
Κι' αὐτὴ ἡ γλώσσα μὲ μιὰν
ἀπερίγραπτη ταχύτητα παίρ-
νοντας τὴ μορφή μιᾶς φλεγο-
μένης σφαίρας ἄρχισε νὰ κυ-
λάῃ τρομακτικὰ στὸ διάστημα
καὶ νὰ κατευθύνεται πρὸς τὸ

σκάφος του.

— Ο διάλογος να πάρη δλους τούς μετεωρίτες του Σύμπαντος! γκρίνιαξε. Όλα καλά αλλά μια σύγκρουσις με μετεωρίτη δεν θα ήταν καθόλου ωφέλιμη για την υγεία μου!

Ήταν πραγματικά ένας μετεωρίτης, από εκείνους που οι αστρονόμοι ωνόμαζαν κάποτε κοροϊδευτικά «άλητες του διαστήματος» και που ποτέ δεν τούς απέδωκαν σημασία. Κι' αυτό γιατί όλοι οι μετεωρίτες όταν έμπαιναν στην γήινη ατμόσφαιρα από την φοβερή τριβή με τον αέρα διαλύονταν και αυτοκαταστρέφονταν. Δεν συνέβαινε όμως το ίδιο και στο διάστημα. Ένας μετεωρίτης σ' αυτά τα ύψη είναι πάντα ένας θανάσιμος κίνδυνος για τους αστροναύτες και τα διαστημόπλοια. Είχαν σημειωθεί κάμποσες τέτοιες συγκρούσεις στα τελευταία χρόνια και πολλοί άνθρωποι και σκάφη είχαν χαθή.

Ο κίνδυνος όμως αυτός μπορούσε ν' αποφευχθή αν ο πιλότος κρατούσε την ψυχραιμία του και δρούσε κεραυνοβόλα. Αυτό έκανε κι' ο Τζοε Σέρινταν. Με μια γοργή κίνησι απομάκρυνε τον «Πρωτέα» από την τροχιά του μετεωρίτη ενώ ταυτόχρονα με το αριστερό του χέρι πάτησε ένα κουμπι που βρισκόταν ανάμεσα στα διάφορα άλλα περίπλοκα μηχανήματα. Την ίδια στιγμή από το πολυδύλο της δεξιάς πλευράς του διαπληνητικού σκάφους ξεπετάχτηκε μια λεπτή ακτίνα άσημνίου

φωτός χαράζοντας μια γραμμή στο σκοτάδι. Η ακτίνα συνάντησε τον φλεγόμενο μετεωρίτη και μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο όλα άλλαξαν. Ο μετεωρίτης, διαλύθηκε και μεταβλήθηκε σε εκατομμύρια σπίθες. Ο Σέρινταν χαμογέλασε βλέποντας το φαντασμαγορικό θέαμα. Μια τεράστια φωτεινή όμπρella απλώθηκε στο πυκνό σκοτάδι σχηματίζοντας τα πιο άπιαστα σχέδια. Ύστερα τούτη η όμπρella γίνηκε χρυσόσκονη κι' άρχισε να πέφτει στο άπειρο σαν βροχή από πολύχρωμες σταγόνες φωτός ως που χάθηκε κι' έσβυσε.

— Τώρα οι αστροναύτες που ταξιδεύουν για τον Άρη, μοιρμούρισε ο υπέτεκτιβ, βγήκαν από έναν άσκημο μπελά. Μπορούν να συνεχίσουν την πορεία τους με κλειστά μάτια.

Έρριξε ένα βλέμμα στο καιντράν της τυφλής πιλεύσεως και αφού υπελόγισε την πορεία του και βεβαιώθηκε πως όλα πήγαιναν καλά εάπλωσε αναπαυτικά στο κάθισμά του και άρχισε να ξεφυλλίζει ένα είκονογραφημένο περιοδικό.

«ΓΥΡΙΣΕ ΠΙΣΩ, ΣΕΡΙΝΤΑΝ!»



ΑΥΤΟ όμως δεν κράτησε πολύ γιατί σε λίγο ένας διακεκομμένος βόμβος τον έκανε να διακόψη το διάστημα και να καρφώσει το βλέμμα

μα στο ταμπλώ πλεύσεως.
Ένα μικρό πράσινο φώς ανα-
δόσθημε στο ταμπλώ. Από
κάπου τὸν καλούσαν. Ἄφησε
τὸ περιοδικὸ καὶ γύρισε τὸν
διακάπτη. Στὴν λευκὴ ὁθόνη



Ὁ Τζός Σέρινταν, ὁ ἰντέλεκτιβ τῶν οὐρανῶν, εἶχε ἀναλάβει πολλὰς
δύσκολες ἀποστολὰς στοὺς πλανῆτες...

τῆς τηλεοράσεως κάτι ἄρχισε
τρεμουλιαστὰ νὰ σχεδιάζεται.
Ὑστερα τοῦτο τὸ θαμπὸ σχέ-
διο ἔγινε ζωηρὰ, σταθεροποι-
ήθηκε σιγὰ - σιγὰ καὶ ζωντά-
νεψε. Ἐνα χαρούμενο μελα-
χροινὸ κοριτσίστικο πρῶσωπο
φάνηκε στὴν ὁθόνη πού τὸν
κύτταζε καὶ χαιμογελοῦσε γο-
ητευτικά.

— Ἀλλό, Τζό!, εἶπε τὸ κο-
ρίτσι. Πῶς τὰ περνᾷς;

— Γεῖά σου, Νάνσυ!, ξε-
φώνισε χαρούμενος ὁ Σέριν-
ταν. Εἶχες ωραία ἐμπνευσι νὰ

μὲ θυμηθῆς. Τί γίνεται ἀγάπη
μου στὴ Γῆ;

Τὸ κορίτσι ἀναισθέναξε.

— Ὅλα εἶναι πληκτικά ὁ-
ταν λείπεις, Τζό! Ἐγραφα ἔ-
ναι ἄρθρο γιὰ τὴν ἐφημερίδα
μου μὰ τὸ σταμάτησα. Δὲν ἔ-
χω καμιὰ διάθεσι γιὰ γρά-
ψιμο σήμερα. Εἶναι ἓνα θαυ-
μάσιο ἡλιόλουστο μεσημέρι
καὶ λογαριάζω πόσο ὁμορφα
θαῖμαστε ἂν κάναμε παρῆα ἔ-
ναν περίπατο στὴν ἐξοχή...

— Εἶσαι μιὰ ἀδιόρθωτη
ρωμαντικὴ, Νάνσυ! Ἐγὼ τα-

ξιδεύω ἔφτα ἡμέρες συνέχεια μέσα σ' ἓνα μαῦρο βελούδο κι' ἂν δὲν ἦταν αὐτοὶ οἱ σωλῆμες τοῦ «νέον» στὸν «Πρωτέα» θὰ πέθαινα ἀπὸ πλήξι σὰν τυφλοπόντικας. Δὲν μ' ἀγαπᾷς, Νάνσυ!

— Γιατί;

— "Αὐ μ' ἀγαποῦσες δὲν θὰ μοῦ μιλοῦσες γι' αὐτὲς τίς ὁμορφες λιακάδες τῆς Γῆς! Ἀλλὰ ξέχασα. Ἐξακολουθεῖς πάντα νὰ εἶσαι ρωμαντική...

— Μὴ μὲ κοροιδεύεις, Τζό! ἔκανε παραπονιάρικα τὸ κοριτσιίστικο πρόσωπο στὴν ὀθόνη. Ναι, Τζό. Τί τὰ θέλεις; Ἐρχονται στιγμὲς πού ζηλεύω τὰ κορίτσια καὶ τοὺς νέους τοῦ παλαιοῦ καιροῦ. Ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι τῆς Γῆς κάναμε ἀπίστευτες προόδους μέσα στὰ τελευταῖα χρόνια καὶ καταφέραμε πράγματα πού δὲν τολμοῦσε κανεὶς ἄλλοτε νὰ τὰ συλλογιστῇ. Κάνουμε ἀποκίεες στὰ ἄστρα, φτειάζουμε διαστημόπλοια, κατασκευάσαμε ἐργοστάσια ὀξυγόνου στὴ Σιέληνη γιὰ νὰ κάνουμε τὴν ἀτμόσφαιρά της ἀναπνεύσιμη, ὀργανώσαμε ἐξερευνητικὲς ἀποστολὲς στὸν Γαλαξία καὶ ὅμως ἕνα μονάχα δὲν μπορέσαμε ν' ἀλλάξουμε.

— Τί πράγμα, Νάνσυ;

— Δὲν μπορέσαμε ν' ἀλλάξουμε τίς καρδιές μας, Τζό. Στὸ βάθος, μέσα μας, μένουμε πάντα οἱ ἴδιοι. Ἐχουμε τὴν ἴδια καρδιά μὲ τοὺς προγόνους μας πού θεωροῦσαν μεγάλο κατόρθωμα νὰ κάνουν περίπατο μ' ἕνα τεχνητὸ δόρυφόρο γύρω ἀπὸ τὴ γῆ. Ἡ καρδιά μας δονεῖται ἀπ' τῆς ἴδιες συγ-

κινήσεις πού ἔφερναν χαρὰ ἢ θλίψη στοὺς ἀνθρώπους τοῦ παλαιοῦ καιροῦ. Ἀκούμε ἕνα δῶλος κι' εἰμαστε ἑτοιμοὶ νὰ δακρῶσουμε. Μιλάμε γιὰ ἔρωτα κι' ἕνα δυνατό χτυποκάρδι ἀρχίζει νὰ μᾶς παιδεύει.

— Ὁ ντετεκτιβ γέλασε.

— Ὄκει, Νάνσυ! Εἶσαι καλὸ κορίτσι.

Κάτι ἐτοιμάστηκε ἀκόμα νὰ πῇ ἀλλὰ ἔναις καινούργιας βάρβας πού ἀκούστηκε τὸν ἔκανε νὰ σταιματήσῃ. Ἐνα κόκκινο λαμπιόνι ἀρχισε ν' ἀναβοσβήνῃ στὸ ταιμπλῶ. Ἦταν μιὰ καινούργια κλήσι.

— Λυπάμαι, Νάνσυ, εἶπε. Μὰ πρέπει νὰ διακόψουμε. Μὲ καλοῦν ἀπ' τὴν ὑπηρεσία. Θὰ τὰ ξαναποῦμε ἀργότερα. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως σοῦ στέλνω μερικὰ διαπλοητικὰ φιλιὰ. Γειά σου Νάνσυ!

Ἐστρεψε τὸν διακόπτη καὶ ἡ κοριτσιίστικη μορφή χάθηκε ἀπ' τὸ καντράν. Ἀκούστηκε κάτι σὰν γάβγισμα κι' ἕνα ἀγριεμένο μούτρο φάνηκε στὴν ὀθόνη. Ὁ Σέρινταν ἀναγνώρισε αἰμέσως τὸν Γενικὸ Ἐπιθεωρητὴ Χόβαρτ.

— Ἀλλό! Ἀλλό! Ἐδῶ ἱνσπέκτορ Χόβαρτ! Προσοχή! Καλῶ τὸ αεροπλάνο «Πρωτεύς»! Ἀλλό, Σέρινταν! Μ' ἀκούς;

Ὁ ντετεκτιβ ἔδωσε τὸ σήμα ἐπαφῆς.

— Διατάξαιτε! εἶπε.

— Παιδεύομαι μιὰ ὥρα νὰ σὲ πιάσω, Σέρινταν!, γκρίνιαξε ἄγρια ἡ φωνή. Τί διάολο ἔπαθες καὶ μὲ ποιὸν φλυαρεῖς τόσην ὥρα; Σταιμάτα τὸν περίπατο πού κάνεις κι' ἔλα

στη Γῆ! Κάτι σοβαρό συμβαίνει καὶ σὲ χρειάζομαι.

— Μόλιστα, ἱσπέκτορ!

— ἸΠότε μπαρεῖς νὰ βρῖσκεσαι ἐδῶ, Σέρινταν;

Ὁ Τζόε ἔρριξε μιὰ ματιά στοὺς δείκτες τοῦ ρολογίου του.

— Ἄν φοιλάρω τὴ μηχανὴ σὲ τριανταεξὶ ὥρες θὰ εἶμαι στὴ Γῆ, ἱσπέκτορ.

Ἀκούστηκε μιὰ μασσημένη βλοιστήμια, ἓνα καινούργιο γαύγισμα κι' ἀκολούθησε πάλι ἡ φωνή.

— Ὁ διάβολος νὰ σὲ πάρη Σέρινταν! Χελώνα εἶσαι;

Ὁ ντέτεκτιβ δὲ μπόρεσε νὰ μὴ χαιμογελάσῃ.

— Λογαριάζω ταχύτητα 200 χιλιομέτρων στὸ δευτερόλεπτο, ἱσπέκτορ. Δὲν γίνεται πιὸ σύντομα. Ἐκτὸς ἂν σπάσω τὴ μηχανή μου.

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρει γιὰ τὴ μηχανή σου Τζόε! Σπάσε τὴν ἐν ἀνάγκη! Σὲ χρειάζομαι σύντομα. Χρησιμοποίησε συγκεντρωμένους πυραύλους γιὰ νὰ κερδίσης ταχύτητα.

— Τὸ πράγμα εἶναι ἐπικίνδυνο, ἱσπέκτορ!

— Κάνε αὐτὸ πού σου λέω, Σέρινταν! Εἶμαι παλὺ διαστικός!

— Ὁκέυ ἱσπέκτορ. Θὰ ἐκτελέσω τὴ διαταγή σας.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ ἐπεθεωρητοῦ Χάβαρτ δὲν ἐπιδεχόταν ἀντιρρήσεις. Ἐπρεπε νὰ κινήτ' ἀδύνατα δυνατὰ νὰ φτάσῃ ὅσο γίνεται πιὸ σύντομα στὴ Γῆ. Μὲ γοργές κινήσεις ἀδιαφορώντας γιὰ τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε, ἔδωσε

μιὰν ἀπτόμη στροφή στὸ διαστημόπλοιο καὶ χάραξε τὴν καινούργια πορεία. Πέρασε τὴ ζώνη ἀσφαλείας στὴ μέση του γύρισε τὶς βαλβίδες πίεσεως στὴ φόρμα ποὺ φοροῦσε, στερῶσε τὴν κόσκα στὸ κεφάλι του κι' ἔρριξε μιὰ ματιά στὸ κρύσταλλο ποὺ θαλάμου διακυβερνήσεως. Πέρα μακριὰ στὸ βάθος τοῦ διαστήματος μιὰ ἀδιόρατη τελεία ποὺ τρεμόφεγγε ἦταν αὐτὴ τὴ στιγμή ἡ Γῆ. Χρησιμοποιώντας τὶς διαπλανητικὲς διόπτρες τοῦ ἔρριξε ἓνα βλέμμα πρὸς τὴν φωνὴν αὐτὴ τελεία ποὺ δὲν ἦταν μεγαλειτέρη ἀπ' τὸ κεφάλι μιᾶς συνηθισμένης καιρφίτσας καὶ ἓνα πικρὸ χαιμόγελο σχεδιάστηκε στὰ χεῖλῃ του. Ἐνὰ αἶσθημα πανικοῦ τὸν κυρίεψε. Εἶχε δίκην ὁ Νάνσυ. Ὅλα ἄλλαξαν τὰ τελευταῖα χρόνια. Ἡ ἀνθρώπινη καρδιὰ ὅμως ἔμεινε ἡ ἴδια κι' ἀπαράλληλαχτη ὅπως πάντα. Τὰ αἰσθήματα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς λύπης, ὅπως καὶ τὸ αἶσθημα τοῦ φόβου ποτὲ δὲν θὰ λείψουν ἀπ' τὸν ἄνθρωπο.

— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ δοκιμάσω! μουρμούρισε.

Καταπνικώντας τὸν φόβο καὶ σφίγγοντας τὰ δόντια ἀπλώσε τὸ χέρι σὲ μιὰ σειρὰ ἐμβόλων ποὺ ὑπῆρχαν μπροστά του. Τράβηξε πρὸς τὰ πίσω τέσσερα ταυτοχρόνως ἔμβολα ἐκτοξεύσεως πυραύλων καὶ τὸ «Πρωτεύς» τινάχτηκε πρὸς τὰ ἔμπροσ μ' ἓνα ἀγριομουγγρητό. Γιὰ ἓνα δευτερόλεπτο ὅλα φάνηκαν νὰ διαλύονται ἐκεῖ μέσα. Ἡ ἠλεκτρογεννήτρια σταμάτησε νὰ δουλεύῃ καὶ τὸ

διαστημόπλοιο γέμισε σκοτάδι. 'Ο Σέρινταν πήρε μιὰ βαθειὰ ανάσα. Τὸ σκόφος ἀντέξε στὴν φοβερὴ δόνησι. Ἄπλωσε πάλι τὸ χερί πρὸς τὰ ἔμβολα. Ψαχτά στὸ σκοτάδι συνάντησε τοὺς ἄλλους μοχλοὺς ἔκτοξεύσεως. Τοὺς τράβηξε πρὸς τὰ πίσω καὶ τὸ «Πρωτεύς» κάτ' ἀπὸ τὴν ἀσύλληπτη πρωθητικὴ δύναμι τῆς καινούργιας δεσμίδος τῶν πυραύλων κινήθηκε πρὸς τὸ ἄπειρο ἀφήνοντας πίσω του τεράστιες γλώσσες φωτιάς...

ΣΤΗ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ



ΣΤΟΝ οὐρα
νοξύστη μὲ τὰ
342 πατώμα-
τα ποὺ βρί-
σκονται στὴν
41η λεωφόρο
τῆς Νέας Ὑόρ-
κης καὶ ὅπου

στεγάζονταν οἱ Μυστικὲς Ὑπηρεσίες καὶ τὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια Ἑγκληματολογικῶν Ἑρευνῶν τῆς Διαπλανητικῆς Ἀστυνομίας, μιὰ ἀσυνήθιστη κίνησης ἐπικρατοῦσε ἐκεῖνο τὸ μεσημέρι. Ἑκατοντάδες αὐτοκίνητα εἶχαν σταθμεύσει στὴ μεγάλη πλατεία μπροστὰ στὴν κυρία εἴσοδο τοῦ μεγάρου. Τὰ ἀσανσέρ ἀνεδοκατέβαιναν γεμάτα ἀνθρώπους μὲ συνοφρυωμένα πρόσωπα καὶ στοὺς διαδρόμους κυκλοφοροῦσαν ἀστυνομικοὶ μὲ τὶς μπλε στολὲς καὶ τὰ διακριτικὰ τῶν διαπλανητικῶν περιπόλων. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἦταν ἐφοδιασμένοι μὲ ὅπλα καὶ παρακολουθοῦσαν μ' ἄγρυ

πνο μάτι τοὺς ἐπισκέπτες.

Μέσα ἐξ ἄλλου σπὰ διάφορα γραφεῖα τὰ ἀσύρματα τηλεφῶνα, οἱ ἠλεκτρονικὲς συσκευὲς ἐπαφῆς, τὰ ραντάρ, οἱ πομπὲς καὶ οἱ δέκτες τηλεόρασεως βρίσκονταν σὲ μιὰ διαρκὴ καὶ ἐκνευριστικὴ λειτουργία. Στὶς στενόμετρος καμπίνες λήψεως ἀνθρώποι μὲ εἰδικὲς κάσκες καὶ ἀκουστικά παρακολουθοῦσαν μὲ τεταγμένα νεύρα καὶ κόκκινα ἀπὸ τὴν κούρασι μάτια τὰ διάφορα μὲ νύματα ἀπὸ τὰ περιπολικά καὶ ἀπὸ τοὺς τεχνητοὺς δορυφόρους, τῆς Γῆς. Τὰ μηνύματα καταγράφονταν καὶ μπαίνανε σ' ἓνα δικτυωτὸ πλαίσιο φορτισμένο μὲ ἰσότοπα γιὰ νὰ προβληθοῦν τὴν ἴδια στιγμὴ στὴ μεγάλη ὀθόνη ποὺ βρίσκονταν στὸ 193 πάτωμα, στὴν αἴθουσα τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου τῆς Διαπλανητικῆς Ἀστυνομίας, ὅπου συνεδρίαζαν σαράντα ἀπὸ τοὺς ἰκινώτερος ἀστυνομικοὺς, ἐκπρόσωποι τῶν χωρῶν ποὺ ἀνῆκαν στὴν Γῆνη Κοινοπολιτεία. Ὅλοι τοῦτοι οἱ ἀνθρώποι φαίνονταν ἐξαιρετικὰ ἀνήσυχοι καὶ κουρασμένοι. Βαθειὲς ρυτίδες ἦταν σκαμμένες στὰ πρόσωπά τους καὶ ἦταν στιγμὲς ποὺ μέσα σπὸ θλέμμα τους, τὸ γεμάτο ἀπόγνωσι, περνοῦσαν σκιὲς φόβου καὶ φοβερῆς ἀπελπισίας.

Ὅλοι ἦταν νευρικοὶ ἀλλὰ περισσότερο ἀπ' ὅλους δὲν μπορούσε νὰ συγκρατήσῃ τὴ νευρικότητά του ὁ ἐπιθεωρητὴς Χόβαρτ, ἓνας μεγαλόσωμος ἄντρας μὲ μορφὴ μπουλντόγκ καὶ γκρίζα μάτια. Πη-

γαινοερχόταν και κύτταζε κάθε τόσο το ρολόι του.

— Πολύ φοβάμαι πώς δεν θα ξαναδής πια τον Σέρνιταν, Ίνσπεκτορ!, είπε κάποιος με άσπρα μαλλιά. «Η διαταγή που του έδωκες να επιταχύνει το ταξίδι του με ομαδική εκτόξευση πυραύλων ίσodυναμεί με διαταγή αυτοκτονίας. Το «Πρωτεύς» θα διαλύθηκε στον αέρα και ο θρυλικός ντέτεκτιβ θα έγινε στάχτη και σκορπίστηκε στο διάστημα.

— Ο Σέρνιταν θαρρή!, απάντησε κοφτά ο Χόδερτ. Το διαστημόπλοιο του μπορεί να διαλυθεί στον αέρα, όπως είπες, αλλά ο Τζο θα θυγή ζωντανός απ' αυτό και είναι ικανός να ταξιδέψει από τον Άρη ως τη Γη χρησιμοποιώντας την ατομική συσκευή πλεύσεως για να είναι εν τάξει στο ραντεβού του! Μην έχεις καμμία αμφιβολία γι' αυτό που σου λέω!

Ο άλλος κούνησε το κεφάλι κι' αναστέναξε.

— Μακάρι, Χόδερτ, να γω ψεύτης! είπε.

* * *



Σ' ΑΥΤΟ το μεταξύ στους διαδρόμους του 193 πατώματος, έξω ακριβώς από το γραφείο του Γενικού Συμβουλίου, ή κίνησι ήταν ζωηρή. Τριακόσιοι δημοσιογράφοι και φωτορεπόρτερς, απεσταλμένοι των μεγαλύτερων έφημερίδων της Γης, του Άρη και της Ά-

φροδίτης, συνωστίζονταν περιμένοντας με αγωνία να πληροφορηθούν τί ακριβώς συνέβαινε και ποιοι λόγοι είχαν προκαλέσει αυτά τα έκτακτα μέτρα κινητοποίησης.

Κανείς όμως δεν ήταν εις θέσιν να τους κατατοπίσει για τί άλλοι όσοι μπαίνoύσαν κάθε τόσο στην αίθουσα κρατούσαν έρμητικά κλειστό το στόμα τους και σε κάθε έρώτησι που τους έκαναν, περιορίζονταν ν' αναστηκώσουν τους ώμους και να κουνούν το κεφάλι!

— Όλοι εδώ μέσα καάντησαν κινούμενα αίνιγματά!, γκρίνιαξε ένας δημοσιογράφος. Τους ρωτάς και σε κυττάζουν σαν ήλιθιοι!

— Είναι σά να χάσανε ξαφνικά τη φωνή και την ακοή τους! φώναξε ένας άλλος. Έγιναν από τη μια στιγμή στην άλλη κωφάλαλοι.

— Λέτε, παιδιά, να κατεβήκαμε τίποτα ανθρωπάκια από τον Γαλαξία και να τους κλέψανε τη φωνή; ρώτησε γελώντας ένας φωτορέπορτερ.

— Να μια χτυπητή είδησι για τίς έφημερίδες μας!, ξεφώνισε ο πρώτος μ' ένθουσιασμό. Τί λέτε; Δεν θα χαλάσει κόσμος;

Φωνές, χειροκροτήματα και γάλια σκέπασαν τα λόγια του.

— Μπράβο! Ναί. Αυτό είναι!

Απότομα όμως όλα τούτα σταμάτησαν, όταν άνοιξε η πόρτα του άσανσερ και φάνηκε ένας ψηλός άντρας ντυμένος με τη φόρμα του άστροναυτη. Γύρισαν και τον είδαν.

— 'Ο Σέρινταν!, φώναξε κάποιος.

— Για να βρίσκεται ο Τζόε Σέρινταν εδώ τα πράγματα είναι σοβαρά, παιδιά.

Μερικά φλάς άστραφαι και οι φωτορεπόρτες άρχισαν να θαυμαρίζουν με τις μηχανές τους τον ντέτεκτιβ. Έκείνος χαμογελώντας προσπάθησε ν' άνοιξη δρόμο προχωρώντας στο διάδρομο. Οι δημοσιογράφοι όμως που τον είχαν κυκλώσει δέν τόν άφησαν να προχωρήσει.

— Μιά λέξι, Τζό!

— Τί τρέχει, Τζό;

— Είναι σοβαρά τα πράγματα, Τζό;

Οι έρωτήσεις έπεφταν βροχή.

— Μή με ζορίζετε, παιδιά! είπε αύτός γελώντας. Δέν ξέρω τίποτα. Ίσως έσείς ξέρετε κάτι να μου πής. Έκαίνα τόν τοιχικό περίπατό μου στόν ουρανό όταν έλαβα μια έπείγουσα κλήσι να παρουσιαστώ στο Άρχηγείο. Τα ξίδενα από χτές τó μεσημέσι συνέχεια με διακάσια χιλιάμετρα τó δευτερόλεπτο και είμαι σάν ξεδιωμένος. Σας δίνω τó λόγο μου, παιδιά, πώς, άν μου πούν, θα σας πώ κι' έγώ τί τρέχει.

Τό μάτι του πήρε ανάμεσα στους δημοσιογράφους που τον είχαν περικυκλώσει και μια μελοχρουνή ψηλή κοπέλλα με μπιπερέ, που μάταια άγωνιζόταν να τόν πλησιάσει. Τό πρόσωπό του έλαμψε από χαρά.

— Γειά σου, Νάνσυ!, φώγαξε.

Τό κορίτσι κούνησε τó χέρι χαρούμενα.

— Καλώς ώρισεις, Τζό!, άπάντησε.

— Παιδιά, δέν θα μ' αφήσετε να δώ τó κορίτσι μου; είπε ό ντέτεκτιβ καθώς άγωνιζόταν να απομακρύνει εκείνους που τού έκλειναν τó δρόμο. Τό βρίσκετε σωστό αύτό που κάνετε;

— 'Ο Τζό έχει δίκιο, παιδιά!, φώναξε κάποιος.

Μονομιές όλοι παραμέρισαν και με δύο βήματα ό ντέτεκτιβ βρέθηκε μπροστά στην άρραβωνιστική του. Άνοιξε τά χέρια του και τήν αγκάλιασε.

— Πιστεύω να σου περισσέψη λίγος καιρός, Τζό, να κάνουμε παίρεα αύτόν τόν περίπατο στην έξοχή, τού είπε ή Νάνσυ.

— Μά ναί.

— Θα σέ περιμένουμε πολλήν ώρα άκάμα, Σέρινταν;

Ή φωνή ήταν άγρια κι' έμοιαζε με γάβγισμα μαντρόσκυλου. 'Ο ντέτεκτιβ έρριξε μια ματιά πρós τó μέρος άπ' όπου έρχόταν ή φωνή και είδε ένα μπουλντόγκ με γκρίζα μάτια, σκληρό κολλάρο, μαύρη γραβάτα και αναισθημένο να μολιλιά να τού ρίχνη άγρια βιέμμοιτα. Ήταν ό έπιθεωρητής, Χόδαρτ.

— Έφτασα, ίνσπέκτορ!, φώναξε ό Σέρινταν.

— Μείνε άκάμα λίγο, Τζό! τó παρακάλεσε ή κοπέλλα.

— Δέν τών βλέπεις. Νάνσυ; Είναι έτοιμος να δαγκώσθ! Πρέπει να σ' αφήσω, άγάπη μου. Σε λίγο όμως θα

έπιστρέψω και θα είμαι όλος δικός σου.

‘Ο Έπιθεωρητής, πού παρ’ όλους τούς άπότομους και άγριους τρόπους του είχε μία χρυσή καρδιά, χαμογέλασε κάτω από τά μουστάκια του.

— Έν τάξει, Τζό!, γρύλισε. Σε παραδέχομαι. Ξέρεις να διαλέγεις τις άρραβωνιστικές σου.

— Μία και μοναδική είναι, ίνσπέκτορ! άποκρίθηκε ό ντέτεκτιβ γελώντας. Δεν υπάρχουν άλλες. ‘Η Νάνσυ θα γίνει σύντομα κυρία Σέρινταν.

— Τη λυπάμαι!, άναστέναξε σέ μισοαστείο τόνο ό Χόβαρτ. Με τις τρέλλες σου θα την κάνεις καρδιακή! Πέρασε μέσα τώρα να συζητήσουμε.

ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΠΡΩΤΟΖΩΑ



ΓΙΑ πρώτη φορά μάθαινε ύπερα από λίγο ό Τζό Σέρινταν την δραματική άπαγωγή του διάσημου καθηγητή Φράνκι Μπρέντ και την επίθεση εναντίον του μεγάλου επιβατικού «Ρόαγιαλ II», την όποία κρατούσε μυστική ή Διαπληθυντική Άστυνομία, ύστερα από έντολή του Συμβουλίου της Κοινοπολιτείας.

— Το πράγμα δεν είναι και τόσο άπλό, Τζό, είπε ό Χόβαρτ. ‘Η άπαγωγή του Μπρέντ έχει μία ιδιαίτερη σημασία πού μονάχα εκείνοι, πού παραικολουθούσαν από

κοντά τά πειράματά του, μπορύν να καταλάβουν. Δεν ύπάρχει άμφιβολία πώς εκείνοι πού όργάνωσαν και πραγματοποιήσαν την πειρατική έπιδρομή ξέρουν με τί άσχολείται ό Μπρέντ και θέλουν να άποκτήσουν με κάθε θυσία το μυστικό του.

— Ποό είναι αυτό το μυστικό, ίνσπέκτορ; ρώτησε ό ντέτεκτιβ.

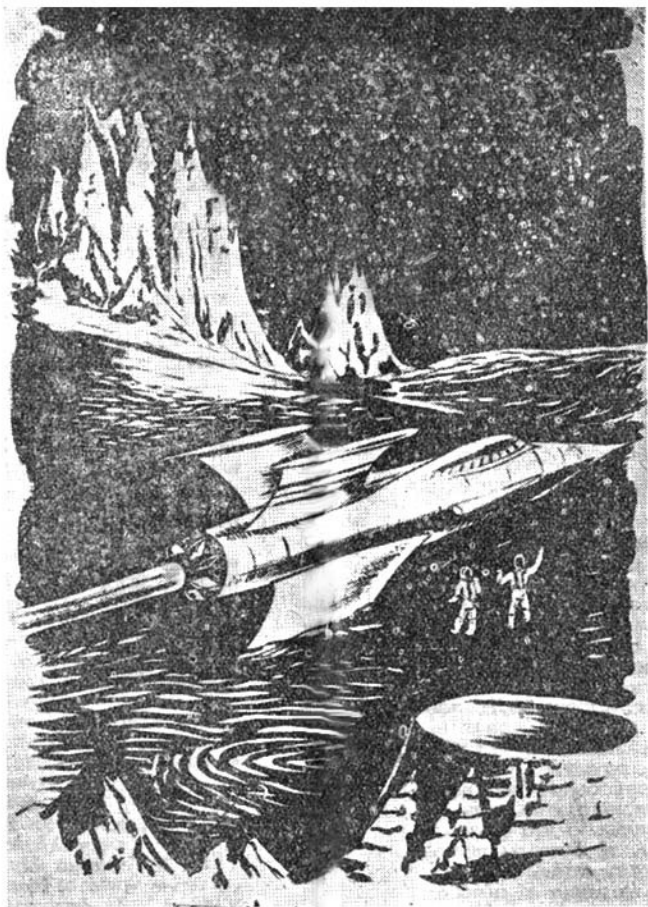
‘Ο Χόβαρτ δεν άπάντησε όμέσως. Πριν δώσει άπάντησι, άφησε το βλέμμα του να ταξιδέψη στα πρόσωπα των συμβούλων πού βρίσκονταν μέσα στην αίθουσα. Το βλέμμα του ήταν έρωτηματικό. Ζητούσε την άδεια να μιλήση.

— Μίλησε έλεύθερα, κύριε Χόβαρτ!, είπε ό πρόεδρος του Συμβουλίου. ‘Ο Τζό Σέρινταν πρέπει να ξέρη το κάθε τι μία και πρόκειται ν’ άσχοληθή με την ύπόθεσι. Νομίζω πώς κανείς άλλος άπ’ το Συμβούλιο δέ θαχε αντίρρηση.

“Όλοι οι σύμβουλοι ένευσαν καταφατικά. ‘Ο ίνσπέκτορ γύρισε πρὸς το μέρος του ντέτεκτιβ. Το πρόσωπο του Σέρινταν παρέμεινε ψυχραιμο και άνέκφραστο. ‘Ηταν ό μόνος άνθρωπος μέσα σ’ αυτή την μεγάλη αίθουσα πού διατηρούσε την ψυχραιμία του.

— Πρόκειται λοιπόν για κάτι πολύ σοβαρό, Τζό, είπε με φωνή πού έτρεμε έλαφρά ό Χόβαρτ. Το μυστικό του καθηγητή Μπρέντ άφορά τὸν πλανήτη ‘Ορφέα.

Τά μάτια του ντέτεκτιβ άνοιγόκλεισαν διαστικά. Μέσα άπ’ το βλέμμα του πέρασε



Προσγειώθηκαν στον άγνωστο πλανήτη.

μιά σκιά άνησυχίας. Τά χαρκτηριστικά του προσώπου του συσπάστηκαν νευρικά.

— Μά νόμιζα..., ψιθύρισε.

— Όλοι νομιζάμε, συνέχισε ό Χόβαρτ, πώς ή Ιστορία αυτή είχε τελειώσει και είχαμε έλπίσει πώς ό κίνδυνος για τη Γη είχε περάσει. Άλλά ό Μπρέντ, όταν πριν έξη μήνες επέστρεψε από την έξερευνητική άποστολή που είχε όργανώσει, κατήρτισε μια μακροκελή έκθεση μέσα στην όποια έκρουε τον κώδωνα του κινδύνου. Αυτά τά παράξενα μονοκύτταρα πρωτόζωα, που έξαφάνισαν κάθε ίχνος ζωής από τον Όρφέα και τά όποια όλοι θεωρούσαν ως έντελώς άκινδυνα για τον πλανήτη μας, όπως έξακρίβωσε άπ' τις παρατηρήσεις που έκανε ό Μπρέντ, μπορούν με μια κατάλληλη καλλιέργεια να έγκληματισθούν και να γίνουν φοβερές μάστιγες για την άνθρωπότητα. Ό καθηγητής, έπιστρέφοντας από τό τελευταίο ταξίδι του, είχε φέρει μαζί του και μερικά άπ' αυτά τά πρωτόζωα. Οί άτμοσφαιρικές συνθήκες της Γης τά είχαν άπονεκρώσει. Έδειχναν χωρίς ζωή. Ήταν πεθαμένοι οργανισμοί. Όταν όμως ό Μπρέντ κλείστηκε στο εργαστήριό του και άρχισε τά πειράματά του, διαπίστωσε την άνατριχιαστική αλήθεια. Αυτοί οί φαινομενικά νεκροί οργανισμοί με έντελώς άπλά μέσα προσαρμόστηκαν και άρχισαν να πολλαπλασιάζονται δια δίχοτομής με καταπληκτική και άπειλητική ταχύτητα. Αυτό, όπως ήταν φυσικό, άναστάτωσε τον Μπρέντ, ό όποιος άφου

κατέστρεψε με νικητικό όξυ τά φοβερά αυτά πρωτόζωα, έσπευσε ν' άναφέρει στην κοινοπολιτεία με έμπιστευτικές άναφορές την άνακάλυψή του. Ή Γη ήταν στη διάθεση του πρώτου τυχαίος έγκληματίου. Είναι γνωστό πώς δέν λείπουν από τον κόσμο αυτοί οί έγκληματίες και οί παράφρονες. Έάν λοιπόν ένας τέτοιος παράφρων έγκληματίας, ή ένας θανάσιμος έχθρός του πλανήτη μας κατήρθωνε να μεταφέρει άπ' τον Όρφέα εδώ, μέσα σ' ένα μικρό κουτί σπέρτων, μερικά από τά μονοκύτταρα αυτά πρωτόζωα και μόθαινε τό μυστικό της καλλιέργειας τους ή Γη είναι χαμένη. Μέσα σ' ένα χρονικό διάστημα έξη μηνών τά μονοκύτταρα του Όρφέα, τά όποια, όπως έχει διαπιστωθή ήδη, είναι σαρκοβόρα, θα έξαφάνιζαν με την άπίστευτη ταχύτητα που έχουν να πολλαπλασιάζονται κάθε ίχνος ζωής και ό πλανήτης μας θα μετεβάλλετο σε Όρφέα... Καταλαβαίνεις, Τζότι; σημαίνει αυτό;

Ό ντέκετιβ κούνησε τό κεφάλι.

— Δέν χρειάζεται μεγάλη σκέψη για να καταλάβη κανείς τί μας περιμένει, είπε. Για ένα πράγμα όμως έχω μερικές άντιρρήσεις. Δέν είμαι βέβαιος, δηλαδή, αν εκείνοι που άπήγαγαν τον καθηγητή Μπρέντ έχουν στο μυαλό τους ένα τόσο σατανικό σχέδιο.

— Μην άμφιβάλλεις γι' αυτό, Σέρινταν!, είπε ό ίνσπектор. Δέν ξέρουμε βέβαια άκόμα ποιοί κρύβονται πίσω από την Ιστορία αυτή και τί

οίκριδώς επιδιώκουν με την ἐρήμωσι τῆς Γῆς. Ξέρουμε ὅμως ὅτι κατὰ τὸ παρῶν εἶχαν ὅτινει πολλές κρούσεις στὸν Μπρέντ ἀπὸ ἕνα τράστ μεγαλοεπιχειρηματιῶν τοῦ Ἄρεως γιὰ τὴν ἀγορὰ τοῦ μυστικοῦ τῆς καλλιέργειας τῶν μουσικυττάρων. Ὅπως ἦταν φυσικὸ ὁ καθηγητὴς ἀπέκρουσε τὶς προτάσεις. Οἱ κρούσεις ὅμως ἐπανελήφθησαν ἀπὸ ἀνιερῶν τῆς Γῆς. Κι' ἐπειδὴ καὶ τὴν φορὰ αὐτὴ ἡ ἀπάντησις ὑπῆρξε ἀρνητικὴ, ἔγιναν πολλές ἀπόπειρες διαρρήξεως τῶν ἐργαστηρίων τοῦ Μπρέντ. Ἐκεῖνοι ὅμως ποὺ ἔκαναν τὶς διαρρήξεις τίποτα δὲν κατάφεραν. Ἀπειλήστηκαν καὶ ἔβαλαν μπροστά τὰ μεγάλα μέσα. Εἶχαν ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ καὶ περῖμεναν τὴν εὐκαιρία. Ἡ εὐκαιρία τοὺς δόθηκε ὅταν μάθανε πὼς ἀντίμεσα στοὺς ἐπιβάτες τοῦ «Ρόαγιαλ II» ἦταν καὶ ὁ καθηγητὴς Μπρέντ. Σχεδιάσανε καὶ πραγματοποιήσανε τὴν ἀπαγωγὴ του, ἐνῶ τὸ διαστημόπλοιο ταξίδευε ἀπὸ τὸν Ἄνταϊμς πρὸς τὴν Ἀφροδίτη, ἐπιστρέφοντας στὴ Γῆ.

ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΟΠΛΟΙΟ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΙΑ !



Ο ΤΖΟΕ Σέρινταν ἔμεινε γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀμίλητος. Τὸ γυμνασμένο μυαλό του δούλευε ἐντατικά, χωρὶς καίμια γραιμὴ ἀπὸ τὰ χαρκτηριστικά τοῦ προσώπου του

ν' ἀλλάξη. Πίσω ἀπὸ τὸ φαινομενικὰ ἤρεμο αὐτὸ πρόσωπο, κρυβόταν ἕνα ἡφαίστειο ἐνεργείας, ἀποφασιστικότητος καὶ τόλμης, ἔτοιμο νὰ ξεσπάσῃ σὲ μιὰν ἀσυγκράτητη δράσι.

— Θὰ ἤθελα νὰ μιλῶσω με τοὺς ἀξιωματικούς καὶ τὸ πλῆρωμα τοῦ «Ρόαγιαλ II» εἶπε. Αὐτοὶ ἴσως μπερέσουν νὰ μᾶς περιγράψουν τὸν τρόπο τῆς δρᾶσεως τῶν κουρσάρων τοῦ διαστήματος ποὺ ἀπήγαγαν τὸν Μπρέντ.

Ἐνα πικρὸ χαμόγελο κρεμίστηκε στὰ χεῖλια τοῦ Χόβαρτ.

— Τὸ «Ρόαγιαλ II» δὲν ὑπάρχει πιά, εἶπε.

Ὁ ντέκτιβ τὸν κύτταξε ξαφνιασμένος.

— Δηλαδή;

— Χάσαμε ἐντελῶς ἀπρόοπτα κάθε ἐπαφὴ μαζί του μισὴ ὥρα μετὰ τὴν ἀπαγωγὴ τοῦ καθηγητοῦ. Οἱ ἡλεκτρονικοὶ παιμποί του ἐλειτούργησαν κανονικὰ ἐπὶ πέντε λεπτά. Ὑστερὰ ἔπαψαν ν' ἀπαντοῦν στὶς κλήσεις μας. Μέσα στὰ πέντε ὅμως αὐτὰ λεπτά ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀσυρματιστὲς τοῦ σκάφους μᾶς περιέγραψε με ζωηρὰ χρώματα τὴν ἐπίθεσι καὶ τὴν ἀπαγωγὴ. Οἱ ἀγνωστοὶ κουρσάροι τοῦ διαστήματος χρησιμοποίησαν μιὰν ἄκατο - πύραυλο γιὰ νὰ προσεγγίσουν τὸ διαστημόπλοιο. Γονιζώθηκαν ἀπάνω του καὶ πέτυχαν νὰ μπουκίσουν αὐτὸ ἀπαιρήρητοι. Αἰχμαλώτισαν τοὺς ἀξιωματικούς καὶ τὸ πλῆρωμα κι' ὕστερα, ἀφοῦ κάνανε τὴ δουλειά τους, τὸ ἐγκατέλει-

ψαν παίρνοντας μαζί τους και τὸν καθηγητή. Οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ τὸ πλήρωμα ἦσαν δεμένοι, οἱ ἐπιβάτες τὸ ἴδιο. Τὸ σκάφος παρέμενε συνεπῶς ἀκυβέρνητο. Ὁ ἀσυρματιστὴς ποῦ πέτυχε νὰ συρθῇ ὡς τὸν πομπὸ ἦταν κι' αὐτὸς δεμένος ἀλλὰ χρησιμοποίησε τὰ δόντια του γιὰ νὰ κινήσῃ τὰ πλήκτρα καὶ νὰ μᾶς πῇ ὅσα μᾶς εἶπε. "Υστερα ἀπαπομα ἐσίγησε. Αὐτὸ φυσικὰ σημαίνει καταστροφή. Ἴσως τὸ κατέστρεψαν οἱ ἀπαγωγεῖς με δόμβες κιτριῶν ἀκτίων, τίς ὁποῖες ἐγκατέλειψαν στὸ ἐσωτερικὸ του μετὰ τὴν ἀπαγωγή. Πάντως, ὅπως κι' ἂν ἔχη τὸ πράγμα, ἓνα εἶναι τὸ γεγονός. Τὸ διαστημόπλοιο «Ρόαγιαλ II» πρέπει νὰ θεωρεῖται ὡς χαμένο.

— Εἶναι φοβερό!, εἶπε ὁ Σέρινταν.

— Ποιό εἶναι φοβερό, Τζό;

— Ἡ καταστροφὴ τοῦ «Ρόαγιαλ II» ἰνσπέκτορ.

— Περισσότερο φοβερό εἶναι, Τζό, τὸ ἄλλο. Ἡ ἀπαγωγή τοῦ Μπρέντ. Διαστημόπλοια μποροῦμε νὰ κατασκευάσουμε εὐκόλα. Ἄν ὅμως ὁ καθηγητὴς Μπρέντ λυγίσῃ καὶ ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικὸ ποῦ κατέχει στοὺς ἐγκληματίες ποῦ τὸν κρατοῦν αἰχμάλωτο, θὰ γίνουν πολὺ φοβερότερα πράγματα. Καὶ εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος ἀκριβῶς ποῦ σὲ κάλεσα. Εἶσαι ἀπὸ τοὺς πρῶτους ἰκανοὺς μπεκτιβ καὶ γινώριζεις καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον τὸ διάστημα καὶ τοὺς πλανήτες.

Ὁ Σέρινταν σηκώθηκε.

— Θ' ἀρχίσω ἀπὸ τὴ Γῆ, ἰνσπέκτορ!, εἶπε. Ἐχῶ κάποιον σχεδίο. Ἴσως ἀπὸψε κίελας μπορέσω νὰ σὰς ἀναφέρω εὐχάριστα πράγματα γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Χόβαρτ ἔκανε ἓνα μορφασμὸ ἀπορίας.

— Δηλαδή; ρώτησε. Ἐχεις τίποτα συγκεκριμένο ὑπὸ ψί σου;

Ὁ Σέρινταν χαιρογέλασε.

— Ὁ καθηγητὴς Μπρέντ ἦταν φίλος μου ὅπως ξέρετε, εἶπε. Πρὶν ἓνα μῆνα εἶχα κουβεντιάσει γιὰ πολλὰ πράγματα μαζί του. Ἴσως ἀνασκαλεύοντας τὴ μνήμη μου θυμηθῶ κάτι ποῦ θὰ ἔχη ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν δουλειά μας.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

— Δὲν σὲ ρωτᾶω τίποτα περισσότερο, εἶπε.

— Ἀπλῶς τὸ χέρι κι' ἔσφιξε τὸ δικό του.

— Σοὺ εὐχομαι καλὴ τύχη, Τζό. Εἶμαι βέβαιος πὺς θὰ τὰ καταφέρῃς. Καὶ μὴν ξεχνᾷς. Ἡ Διαπλανητικὴ Ἀστυνομία εἶναι ἔτοιμη νὰ διαθέσῃ ὅ,τι τῆς ζητήσης.

— Εὐχαριστῶ, ἰνσπέκτορ!, ἀπάντησε.

— Καί... ποῦ εἶσαι, Τζό! Λέξι στοὺς δημοσιογράφους ἀπὸ ὅ,τι εἶπαμε. Ἄν οἱ ἐφημερίδες μυριστοῦν τὴν ἀπαγωγή κι' ἀρχίσουν νὰ σκαλίζουν τὰ πράγματα, ὁ κόσμος θὰ πανικοβληθῇ καὶ κοινεῖς δὲν μπορεῖ νὰ ξέρῃ ποῦ μπορεῖ νὰ ὀδηγήσῃ ἓνας ὁμοδικὸς πανικὸς ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων. Κατάλαβες;

‘Ο ντέτεκτιβ ένευσε με κατανόηση.

— Έν τάξει, κύριε έπιθεωρητά. Κατάλαβα.

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΜΑΛΛΗΣ ΚΑΙ Ο ΜΙΚΥ



ΚΑΘΩΣ δγῆκε αἶπ' τῇ μεγάλῃ αἰθρῶσά τοῦ Συμβουλίου, εἶδε τὸ κύμα τῶν δημοσιογράφων νὰ ὀρμά πρὸς τὸ μέρος του. Τὰ «φλάς» τῶν φωτορεπόρτερς μπηῖκαν πάλι σ' ἐνέργεια καὶ οἱ ἀνταποκριτὲς ἄρχισαν νὰ τοῦ κάνουν δροχὴ τίς ἐρωτήσεις.

— Τί τρέχει, Τζό;

— Δὲν θὰ μάς πῆς λο:πὸν τί συμβαίνει;

— Μήπως ἄρχισε κανένας πόλεμος στοὺς πλανῆτες, κύριε Σέρνιταν;

— Τίποτα ἀπὸ ὅλα αὐτά, παιδιά! Τὸ πρῶγμα δὲν εἶναι καὶ τόσο ἐπικίνδυνο. Ἀποφασίστηκε νὰ σταματήσουν προσωρινῶς τὰ ταξίδια στὴ Σελήνη.

— Γιατί, Τζό; Τί συνέβη;

‘Ο ντέτεκτιβ ἔβλεπε τὴ μύτη του καὶ πῆρε ὕψος μυστηριώδης.

— Γιατὶ δυὸ χιλιάδες σεληνῖτες, κύριοι, σὰς τὸ λέω ἐμπιστευτικῶς αὐτά, κρεβατώθηκαν ἀπὸ γοῖππη! Καί, ὅπως καταλαβαίνετε, ἡ Γῆ ποὺ ἔχει ὑποφέρει τὰ πάνδεινα ἀπὸ παρόμοιες ἐπιδημίες κατὰ τὸ παρελθὸν παίρνει τὰ μέτρα της... Αὐτὸ εἶναι ὅλο!

Οἱ δημοσιογράφοι σκόρπι-

σαν, ἄλλοι πρὸς τὸ ἀσπασέρ καὶ ἄλλοι πρὸς τὰ τηλέφωνα, γιὰ νὰ μεταδώσουν τὴν συνταρακτικὴ εἴδησι στὶς ἐφημερίδες τους, ἐνῶ ὁ Σέρνιταν χαμογελῶντας ἔφαχνε μὲ τὸ βλέμμα του τοὺς διαφόρους ὁμίλους προσπαθώντας ν' ἀναικαλύψη τὴν Νάνισυ Ἐβιλγκτον. Μιὰ ρυτίδα σχεδιάστηκε στὸ μέτωπό του ὅταν δεβαιώθηκε πὼς ἡ μνηστή του δὲν βρισκόταν πιά στὸ διάδρομο.

— Τί διάβολο ἔγινε ἡ Νάνισυ; ἀναρρωτήθηκε.

Προχώρησε ἀνήσυχος πρὸς τὸ ἀσπασέρ, ὅταν εἶδε τὸν μικρὸ γκροῦμ νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος του.

— Κύριε, Τζό, τοῦ εἶπε.

Ἔχω ἓνα γράμμα γιὰ σὰς.

— Χαλλό, Μίκυ, ἔκανε ὁ ντέτεκτιβ εὐχαριστημένος καὶ χάιδεψε τὰ σγουρά μαλλιά τοῦ πιτσιρικου. Στοιχηματίζω πὼς τὸ ἔδωσε ἡ Νάνισυ.

— Ὅχι, κύριε Τζό, ἀποκρίθηκε ὁ μικρός. Ἡ δεσποινὶς Νάνισυ ἔφυγε πρὶν πολλὴν ὥρα. Αὐτὸ τὸ γράμμα μοῦ τὸ ἔδωσε ἓνας κύριος.

Μὲ κάποιο αἶσθημα ἀνησυχίας ὁ ντέτεκτιβ πῆρε στὰ χεῖρά του καὶ ἀνοίξε τὸ φάκελλο. Τὸ βλέμμα του διέτρεξε βιαστικὰ τίς λίγες γραμμὲς τοῦ σημειώματος. Τὸ σημείωμα ἦταν γραμμένο μὲ μολύβι. Τὸ περιεχόμενό του ἦταν μιὰ ἀπειλὴ καὶ μιὰ προειδοποίησι: «Τζόε, ξέρουμε γιὰ ποῖό λόγο σὲ κάλεσε ὁ Χόβαρτ, ἔγραφε τὸ σημείωμα. Ἄν σοῦ ἀρέσῃ ἡ ζωὴ, κάθισε φρόνιμα. Διαφορετικὰ, σὲ προ-

ειδοποιούμε πώς σπά πιστό-
λεια μας έχουμε μερικές σφαί-
ρες που γράφουν τ' όνομά
σου. Για να είμαστε περισσό-
τερο βέβαιοι ότι θα είσαι φρό-
νιμο παιδί, κρατάμε ως έγγη-
σι την κούκλα που έχεις άρρα
βωνιαστή και πρόκειται να
κάνης γυναίκα σου. "Εννοούμε
την Νάνσυ "Εβιλγκτον. Σκέ-
ψου και πράξε, Τζόε. "Ενας
φίλος σου».

Ο Σέρινταν άφησε μιá βλα
στήμια να του ξεφύγη και τσα
λάκωσε το χαρτί ανάμεσα
στα δάχτυλά του. Τα μάτια
στένεψαν.

— "Ασκημα νέα, κ. Σέριν-
ταν; ρώτησε ο γκρουμ που
παρακολουθούσε με φοβισμέ-
νο βλέμμα το ξέσπασμα του
θυμού του ντέτεκτιβ. Ποιός
σάς γράφει;

— Δεν θα γίνης ποτέ ντέ-
τεκτιβ, Μίκυ!, είπε άγρια ο
Τζό.

Το παιδί, που θαύμαζε τον
Σέρινταν και όνειρευότανε να
γίνη σαν μεγάλωνε άστρο-
ναύτης - άστυνομικός, έτοιμά-
στηκε να βάλη τα κλάματα.

— Γιατί μου το λέτε αυτό;
είπε παραιπονιάρικα.

— Γιατί απλούστατα, Μί-
κυ, έπρεπε να ξέρης ποιός ή-
ταν αυτός που σου έδωσε το
γράμμα! Πρόσεξες τουλάχισ-
τον τα χαρακτηριστικά του
ή τίποτα ιδιαίτερο άπ' το ό-
ποιο θα μπορούσαμε να τον
αναγνωρίσουμε;

Το πρόσωπο του Μίκυ φω-
τίστηκε.

— "Ω! Μά βέβαια, κύριε
Τζό! "Ηταν ένας κοκκινομάλ-
λης με φακίδες στο πρόσωπο

και φορούσε γυαλιά.

— Ξέρω στη Νέα "Υόρκη
πέντε χιλιάδες ανθρώπους με
κόκκινα μαλλιά και φακίδες
στο πρόσωπο, πιτσιρίκο!,
τόν έκοψε ο ντέτεκτιβ. Δεν έ-
κανες και σπουδαία παρατή-
ρηση.

Τόν έσπρωξε και έκανε ένα
δήμα προς το άσανσέρ. "Ο
μικρός όμως έτρεξε πίσω του
και τόν κράτησε.

— Ναί, κύριε Σέρινταν, εί-
πε, υπάρχουν χιλιάδες κοκκι-
νομάλληδες με φακίδες στη
Νέα "Υόρκη. Άλλά δεν έχω
δή πολλούς με μιá κρεατοέ-
ληά στο σαγόνι.

Ο ντέτεκτιβ σταιμάτησε
ξαφνιασμένος. Κύτταξε τόν
Μίκυ και τα μάτια του τρεμό-
παιξαν.

— Είσαι βέβαιος, Μίκυ;

— Όπως σάς βλέπω και
με βλέπετε, κύριε Σέρινταν.

Ο Τζό χαμογέλασε. Το
συννεφιασμένο πρόσωπό του
ξαστέρωσε.

— Είσαι έν τάξει, πιτσι-
ρίκο!, φώναξε. Παίνω το λό-
γο μου πίσω. Θα γίνης σίγου-
ρα μιá μέρα μεγάλος ντέτε-
κτιβ! Έκανες καθισή δου-
λειά. Ξέρω τώρα που μπορώ
να βρώ τόν κοκκινομάλλη!

«ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΔΡΑΚΟΣ»



ΜΙΣΗ ώρα
αργότερα ο
Τζόε Σέρινταν
φορώντας ένα
σπαρ κόστού-
μι, πηδούσε
άπ' το αυτοκί-
νητό του, ένα
καμψό αεροδυναμικό Χάστεϊν,

κι' έμπαινε στο μπάρ «Πράσι-
νος Δράκος». Είδε μερικούς
άπ' τούς θοιμώνες νά τόν κυτ-
τάζουν μ' άσκημο μάτι, κα-
θώς περνούσε ανόμμεσα άπ'
τήν τραπεζαρία, και προχώ-
ρησε προς τόν πάγκο τού
μπάρμπα.

— Γεια σου Φρέντυ!, είπε
στόν κρεμαντολά μπάρμπα
και κάθησε σ' ένα σκαμνί. Γέ-
μισέ μου ένα ποτήρι κι' έλα
νά κουβεντιάσουμε.

Έκείνος σκούπισε μέ την
ανάποδη της παλάμης του τή
μύτη του και γρύλλισε σάν
συνισχωμένος γορίλλας. Δεν
σάλεψε άπ' τή θέσι του.

— Δεν συνήθισα νά κου-
βεντιάζω μέ ανθρώπους της
άστυνομίας!, άπάντησε. Τό
μαγαζί δεν πουλάει ποτά.
Στρίψε, Τζό!

Ο ντέτεκτιβ χαμογέλασε.

— Δεν είσαι καλό παιδί,
Φρέντυ!, τού είπε.

Κι' έπειδή έκείνος δέ μίλη-
σε κι' έτοιμάστηκε νά τού γυ-
ρίσει τίς πιλάτες, άπλωσε τό
χέρι του και τόν άρπαξε άπό
τό πέτο τού άσπρου σακκα-
κιού του. Τόν τράβηξε δίπλα
πρός τό μέρος του και τόν κύτ-
ταιζε άγρια.

— Άκουσέ με τί θα σου
πώ, Φρέντυ!, είπε. Θέλω νά
μιλήσω μέ τόν Στήβενς τόν
κοκκινομάλλη. Πριν μιά ώρα
μού έστειλε ένα ώραίο γράμ-
μα και ήρθα νά τόν δώ. Πές
μου πού βρίσκεται νά πάω νά
τάμ... φιλήσω!

Ο μπάρμπα ζάρωσε τά
φρύδια.

— Δεν καταλαβαίνω τί μου
λές!, μούγγρισε. Ο Στήβενς

είναι δυό μήνες τώρα πού δρί-
σκεται στόν Άρη. Άν τόν
χρειάζεσαι, πάρε τή ρουκέττα
σου και κάνε ένα ταξιδάκι ως
έκει πάνω!

— Λές ψέματα και θα σου
βάλω πιπέρι στό στόμα, Φρέν-
τυ!, είπε χαμογελώντας μέ
γλυκό τρόπο ό Σέρινταν. Άν
θέλης λοιπόν νά μην κάψης τό
στόμα σου, λύσε τή γλώσσα
σου γιατί είμαι πολύ διαστι-
κός.

Ο Φρέντυ στένεψε τά μά-
τια και έκανε μιάν άπότομη
κίνησι προς τά πίσω. Τό πέ-
το τού σοκκακιού του έμεινε
στό χέρι τού Σέρινταν και ό
ντέτεκτιβ ένοιωσε ξαφνικά πο-
λύ άσκημα καθώς τόν είδε ν'
αυρίγη τό συρτάρι του και νά
φουχτιάξη ένα πιστόλι άκτί-
νων. Δεν χρειάστηκε νά σκε-
φή πολύ. Τινάχτηκε σάν έ-
λοιτήριο και ή βαρειά γραθιά
του, σάν σιδερένιο σφυρί,
προσγειώθηκε στό μούτρο
τού μπάρμπα. Ο μπάρμπα
μούγγρισε σάν άλογο και πί-
εσε τήν σκανδάλη. Ο Σέριν-
ταν όμως, πού είχε προβλέψει
αυτή τήν κίνησι, έσκυψε, έξ-
φυγε τή θανατηφόρα άκτίνα
και μέ μιá καινούργια γραθιά
έστειλε τόν κρεμαντολά Φρέν-
τυ άπάνω στά ράφια μέ τίς
μπιτίλιες. Θόρυβος άπό γυα-
λιά πού σπάνε γέμισε τόν άέ-
ρα και ό μπάρμπα κυλίστηκε
ροχαλίζοντας στό βρώμικο
πάτωμα.

— Άπάνω του, παιδιά! Τί
κοβόσαστε;

Γύρισε προς τό μέρος της
φωνής. Είδε μερικούς άπ' τούς
θαμώνες νά προχωρούν άπει-

ληπτικά πρὸς τὸ μέρος του.

— Σὰς προειδοποιῶ, λέ-
βέντες, εἶπε, πῶς ἔχω παλὺ
δουλειὰ καὶ βιάζομαι. Ἄν ὁ-
μως ἡ ὀρεξὴ σας τραβάει φα-
σαρίες, θὰ τίς ἔχετε!

Πολλοὶ γέλασαν καὶ ἕνας
ἀπ' ὅλους δοκίμασε νὰ πλησι-
άσῃ. Ὁ Σέρνταν τοῦ ἔστειλε
μιά γραθιά στοὺς στομάχι. Ὁ
ἄνθρωπος παραιπάτησε σὰ
μεθυσμένος καὶ γονάτισε. Τό-
τε οἱ ἄλλοι ἀγρίεψαν πεισισό-
τερο καὶ ὤρμησαν μὲ λυσσα-
στέμενες κραυγές. Τὰ μάτια τοῦ
ντέτεκτιβ ἄστραψαν. Μὰ σχε-
δὸν ἀμέσως, τούτῃ ἡ ἀστραπὴ
ἔσβυσε καὶ τὸ βλέμμα του
καρφώθηκε πρὸς τὴν πόρτα
τοῦ μπάρ. Εἶδε τὸν κοκκινωμάλ-
λῃ Στήβενς κ' ἕναν ἄλλο νὰ
ἔχουν ἀνόμεσά τους τὴ Νάν-
συ, καὶ νὰ βγαίνουν στοὺς δρό-
μο. Ἐσφίξε τὰ δόντια καὶ ἡ
καρδιά του βρόντησε βίαια.
Δὲν ὑπῆρχε καιρὸς γιὰ χάσι-
μο. Μὲ μιὰ γοργὴ κίνησι ἄρ-
παξε μιὰ καρέκλα ποὺ βρισκό-
ταν δίπλα του καὶ χρησιμοποιοῦ-
ντοίς τὴν σὰν ρόπριλο ἄρχισε
νὰ χτυπᾷ δεξιὰ καὶ ἀριστερά.
Εἶδε μερικὰ πιστόλια ν' ἀστρά-
φτουν, μιὰ ὁ εἰδικὸς ἀπωθητι-
κὸς θώρακας ποὺ φοροῦσε τὸν
προστάτευε ἀπὸ τίς ἀκτίνες.
Χτυπώντας ἄγρια δεξιὰ κ' ἄ-
ριστερά, κατόφερε νὰ φτάσῃ
στοὺς δρόμο. Εἶδε μιὰ γκρίζα
σεβρολὲτ νὰ ξεκινήσῃ μὲ φού-
ρια. Μέσα στὴ σεβρολὲτ βοι-
σκόταν ἡ Νάνσυ κ' οἱ δύο
σιμμοαίτες ποὺ τὴν εἶχαν
αἰχμαλωτίσει. Σάλταρε στοὺς
αὐτοκίνητό του κ' ἔβαλε μπρο-
στὰ τὴ μηχανή.

— Δὲν θὰ ξεφύγῃς αὐτὴ τὴ

φορὰ Στήβενς!, γρύλλισε ὁ
ἀστυνομικὸς. Θὰ σὲ κυνηγή-
σω ἔστω κ' ἂν χρειαστῇ νὰ
φτάσω στὴν κόλασι!

ΕΝΑ ΜΑΝΙΑΣΜΕΝΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ



ΤΑ ΔΥΟ αὐ-
τοκίνητα διέ-
σχίζαν σὰν βο-
λίδες, τὸ ἕνα
πίσω ἀπὸ τ'
ἄλλο, τοὺς δρό-
μους τῆς Νέας
Ἰόρκης καὶ ἔ-
μοιαζαν σὰν δυὸ ἀφηνιασμένα
ἄλογα ποὺ εἶχαν χάσει κάθε
ἐλεγχὸ τῶν πράξεών τους καὶ
εἶχαν καταληφθῇ ἐντελῶς ἀ-
πρόσπτα ἀπὸ μιὰν ἀπερίγρα-
πτῃ μανίᾳ αὐτοκαταστροφῆς.
Ἐτρεχαν μὲ ἱλιγγιώδη ταχύ-
τητα ἀγνοώντας τὰ φωτεινὰ
σήματα τῆς τροχαίας καὶ τὰ
σφυρίγματα τῶν ἀστυφυλά-
κων, ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ
τὰ σταματήσουν. Ἐμπαιναν
σὲ δαιδαλώδη στενά, ἔδγα-
ναν στὶς μεγάλες λεωφόρους,
διέσχίζαν πῆς κοσμοβριθεῖς
πλατεῖες, ἔκαναν τὰ φρένα
τους νὰ οὐρλιάζουν ἀπαίσια
στὶς ἀπόταμες στροφές καὶ
σκάρπιζαν τὸν παινικὸ γύρω
τους, ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι τρομαγ-
μένοι ἔτρεχαν στὰ πεζοδρόμια
καὶ τρύπωναν στὶς ἀνοιχτές
πόρτες ποὺ βρίσκονταν μπρο-
στὰ τους. Ἦταν ἕνα ἄγριο
καὶ τρολλὸ κυνήγι μέσα στὴν
καρδιά τῆς μεγάλης πολιτεί-
ας, ποὺ κανεὶς δὲν μπορούσε
νὰ σταματήσῃ. Θὰ ἔλεγε κα-
νεὶς πῶς οἱ ἄνθρωποι ποὺ ὠ-
δηγοῦσαν αὐτὰ τὰ αὐτοκίνη-
τα εἶχαν καταληφθῇ ἀπὸ ἕνα

ἄγριο ἄμόκ, καὶ μονάχα μιὰ μεγάλη καταστροφή θὰ μπορούσε νὰ κατασιγήσει.

Ἀπὸ τὸ πρῶτο αὐτοκίνητο, τὴ γκρίζα σεβρολέτ, πρὸβαλλε κάθε τόσο τὸ μουσουδι ἐνὸς αὐτάματου ποὺ ἔστειλε μιὰ γλώσσα μπλὲ φλόγας πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀεροδυναμικοῦ Χάστεϊν. Ἡ φλόγα ἔγλειφε μὲ τὴν πύρινη γλώσσα τῆς τὸν πράσινο θώρακα τοῦ Χάστεϊν, ἀλλὰ τὸ αὐτοκίνητο δὲν σταματοῦσε οὔτε ἔδειχνε πὼς πάθαινε ζημιὰ. Ἀπεναντί, στὸ δρόμο ἡ ὅπου ἄλλοι ἔπεφτε ἡ μπλὲ φλόγα δημιουργοῦνταν φοβερὲς ἐστίες πυρὸς ποὺ πσοιροῦφλιζαν καὶ μετέβαλλαν σὲ μιὰ φλεγόμενη ἄμορφη μάζα ὅ,τι βρισκόταν σὲ μιὰ ἀκτίνα διακοσίων μέτρων γύρω τους.

— Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ ἂν καταλισταίωμι τί μοῦ γίνεται!, γρύλλισε ὁ Στήβενς ποὺ κρατοῦσε τὸ αὐτόματο γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ σωφέρ. Τὸ Χάστεϊν πρέπει νὰ εἶναι θωρακισμένο μὲ ἀπώθητικό μαγνήτη. Τὸ ὄπλο μας δὲν τοῦ κόψει καίμιὰ ζημιὰ.

— Ξαναδοκίμασε! Στήβενς! δρυχήθηκε ὁ ὁδηγὸς τῆς σεβρολέτ. Πρέπει νὰ τοῦ ξεφύγουμε. Ἄν πέσουμε στὰ χέρια του, ἡ δουλειὰ εἶναι χαμένη. Ρίχνε του συνέχεια.

Ὁ Σέρινταν ποὺ ὡδηγοῦσε τὸ Χάστεϊν χαμογέλασε, καθὼς διάβασε στὸ μικρὸ καντράν τοῦ τηλεακουστικοῦ μηχανήματος, ποὺ βρισκόταν στὴ βάση τοῦ βολάν, τὴν κουβέντα τῶν δύο ἐπιβατῶν τοῦ γκρίζου αὐτοκινήτου.

— Μπορεῖτε νὰ ξεδέψετε χίλιους τόνους ὑγραρίου!, μουρμούρισε. Ἀδικά θὰ κοττιάσετε. Θὰ μπορούσα ἀπεναντίας μὲ δυὸ ἀκτίνες πάγου νὰ σὰς στείλω στὴν κόλασι. Ἀλλὰ μοῦ χρειάζεστε ζωντανοί.

Τὰ ἀδρά χαρακτηριστικά του ἔδειχναν πείσμα, θέλησι, τόλμη καὶ ἀποφασιστικότητα. Κάτω ἀπ' τὸ καλοραμμένο σπορ κοστούμι του, μπορούσε νὰ μαντέψῃ κανεὶς εὐκόλα πὼς κρυβόταν ἓνα γυμνασμένο κορμὶ καὶ σιδερένιοι μυῶνες μὲ καταπληκτικὴ εὐλυγισία καὶ δύναμι. Τὴ δύναμι ἄλλως τε αὐτοῦ τοῦ κορμιοῦ καὶ τίς φοβερὲς γραθιές του εἶχαν δοκιμάσει ὡς τώρα ἑκατοντάδες κακοποιῶν ποὺ δρούσαν στὴ Γῆ καὶ στοὺς ἄλλους πλανήτες. Καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἔμειναν καὶ τόσο εὐχαριστημένοι ἀπ' αὐτὴ τὴ γνωριμία. Γιατὶ πολλοὶ τὰ ἔβαλαν μὲ τὸν Τζόε Σέρινταν, ἀλλὰ κανεὶς δὲ μπόρεσε νὰ τὰ βγάλῃ στὸ τέλος πέρα μαζί του.

ΤΟ ΑΚΥΒΕΡΝΗΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ



ΠΕΣΜΕΝΟΣ

ὁλόκληρος ἀπάνω στὸ βολάν τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ ὁ Τζόε Σέρινταν μὲ ὅλες του τίς δυνάμεις σὲ ὑ-

περδιέγερε, ἄφινε τὴ μηχανὴ νὰ τρέχῃ σὰν βολίδα ἀδιαφορώντας γιὰ τὴ ζωὴ του καὶ μὴ λογαριάζοντας ὅτι ἀπὸ στιγμὴ μὴ σὲ στιγμὴ ἦταν δυνατόν νὰ σκοτῶνῃ κάπου, νὰ τσα-



Είχαν περάσει πολλές φορές μαζί περιπέτειες ταξιδεύοντας στους πλανήτες.

κιστή, νά γίνη χίλια κομμάτια. "Αγριππιό το βλέμμα του παρκαλιουθούσε μια τόν δείχτη του καντράν τών ταχυτήτων καί μια τόν αυτοκίνητο τών δύο κακοποιών που έτρεχε σάν δαιμονισμένο νά ξεφύγη.

"Αλλά ό άφοβος ντέτεκτιβ τών ουρανών, Τζός Σέρινταν που είχε γίνει θρυλικός σάν τόν "Υπεράνθρωπο γιά τά καταπληκτικά κατορθώματά του στόν πόλεμο έναντίον τών έχθρών τής Γήινης Κοινοπολιτειάς, δέν θά τόν άφινε. Πρώτα γιάτί μέσα σ' αυτό υπήρχε ό,τι προσφιλέστερο είχε στόν κόσμο: ή Νάνσυ "Εδλγκτον καί δεύτερον γιάτί ήξερε τώρα πώς οι δύο συμμορίτες, που είχαν αίχμαλτώσει τή μνηστή του, ήταν πράκτορες του άγνωστου κουρσάρου του διασημματος που είχε άπαγάγει τόν διάσημο καθηγητή Φράνσου Μπρέντ από τόν μεγάλο πλοιοητόπλοιο «Ρόαγιαλ II».

Τό άμάξι του κέρδιζε συνεχώς άπόστασι καί ήταν σίγουρος πώς σέ λίγο θά έφτανε καί θά προσπεριούσε τή σεβρολέτ τών συμμοριτών. Γιά μερικά λεπτά, σέ μια έλικοειδή στροφή που έδραζε πρós τόν δημόσιο δρόμο, έχαισε τόν αυτοκίνητο άπ' τά μάτια του, μά λίγο άργότερα τόν ξαναείδε ν' άνηφορίζη πρós ένα στενό μονοπάτι που έφερνε στόν άπέναντι λόφο.

— Τί διάβολο πάθανε αυτοί; μουρμούρισε. "Ο δρόμος από εκεί είναι άδιέξοδος. Θα ρώ πώς τρελλαθήκανε. Τόσο τόν καλύτερο όμως. Τώρα

τούς έχω στό χέρι.

Είδε τή σεβρολέτ νά κάνει ζιγκ - ζάγκ, σάν εκείνος που ώδηγούσε νά μέθουσε ξαφνικά, καί χαμογέλασε. Κατάλαβε πώς κάποια δλάβη είχε πάθει ή μηχανή της. "Η τύχη λοιπόν ήταν μέ τόν μέρος του. Αύξησε τήν ταχύτητα του Χάστεν καί ή μηχανή μούγγρισε άγρια καθώς μπήκε στό άνηφορικό μονοπάτι. Τώρα τίποτα δέν μπορούσε νά γλυτώσει τούς συμμορίτες από τά χέρια του.

Ξαφνικά όμως άναισκήτησε καί ή καρδιά του χτύπησε ζωηρά. Είδε τή σεβρολέτ νά πέφτη άπάνω στόν κορμό ενός δένδρου καί ν' άνατρέπεται. Κράτησε τόν φρένο καί πήδησε άπ' τόν αυτοκίνητό του πρίν καλώς - καλώς στοματήση. Μέ τά δύο πιστόλια του στά χέρια έτρεξε πρós τόν άμάξι τών συμμοριτών έτοιμος γά κάθε ένδεχόμενο. "Ομως παραξενεύτηκε που δέν είδε καμιά κίνηση. Πλησίασε περισσότερο κι έρριξε μια ματιά στό έσωτερικό του. Τά μάτια του στρογγύλεψαν από έκπληξι καί βλοιστήμησε. Μέσα στό αυτοκίνητο υπήρχε μονάχα ένας άνθρωπος. Καί αυτός ό άνθρωπος ήταν ή μελαχροινή Νάνσυ, χειροπόδισσα δειμένη καί φιμωμένη! "Ο Στήβενς κι ό σύντροφός του είχαν έξαφανισθή.

Μ' ένα ανόμιμκο αίσθημα άπελπισίας καί χαράς ώρμησε πρós τόν μέρος τής κοπέλλας καί τήν έλευθέρωσε. "Η Νάνσυ ρίχτηκε στήν άγκαλιά του.

— Είχα φοβηθῇ, πῶς δὲν θὰ σέ ξανάβλεπα, τοῦ εἶπε.

— Πού εἶναι ἐκεῖνοι πού σέ συνώδευαν; τῇ ρώτησε μὲ ἀγωνία.

— Θαρρῶ πῶς τώρα τάξι-δεύουν μὲ κάποια ρουκέττα στὸν οὐρανό, εἶπε τὸ κορίτσι. Στὴ στροφή τοῦ δημοσίου δρόμου πήδησαν ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο καὶ κρύφθηκαν. Εἶχαν φοβηθῇ πῶς θὰ τοὺς ἐπιανεῖ καὶ σοὺ σικάρῳσαν αὐτὸ τὸ παιχνίδι. Πήδησαν ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο καὶ τὸ ἄφησαν ἀκυβέρνητο νὰ τρέχει. Πρὶν φύγουν ἄμως τοὺς ἀκούσα νὰ μιλοῦν γιὰ κάποιο διαστημόπλοιο πού τοὺς περιμένει. Μά, ἀλήθεια, τί τρέχει, Τζό; Γιατί μὲ παραισύραιν καὶ μ' αἵχμα-λωτίσανε;

— Ὁ ντέτεκτιβ κούνησε τὸ κεφάλι.

— Συμβαίνει κάτι πολὺ σοβαρό, Νάνσυ!, εἶπε. Δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀφήσουμε.

— Τί θὰ κάνης, Τζό;

— Ὁ «Πρωτεύς» μὲ περιμένει σπὸ ἀεροδρόμιο, εἶπε σοβαρά ὁ ντέτεκτιβ. Θὰ φορέσω πάλι τὴ στολή τοῦ πιλότου-ἀστροναῦτη καὶ θὰ κάνω ἓναν περίπατό σ' ἓνα ἄστρο πού τὸ λένε Ὁρφέα.

— Μὲ θέλεις παρέα σου, Τζό; ρώτησε μὲ λαχτάρα τὸ κορίτσι.

— Ὁ Σέρινταν γύρισε καὶ τὴν κύτταξε. Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορά πού ἡ νεαρὴ δημοσιογράφος τὸν εἶχε συνοδεύει σ' ἐπικίνδυνες ἀποστολές.

— Ἐν τάξει, Νάνσυ! ἀπάντησε. Ἐμπὰ στὸ αὐτοκίνητο.

ΝΑΥΑΓΟΙ

ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

ΤΟ ΠΕΡΙΠΟΛΙΚΟ «Πρωτεύς» εἶχε ἀφήσει ἀπὸ πολλὴν ὥρα πίσω του τὴν γήινη ἀτμόσφαιρα καί, ἀπαλλαγμένο ἀπὸ τὴν γῆινη ἔλξι καὶ βαρύτητα, ταξίδευε χωρὶς πυραύλους, μὲ τὴν κεκτιμμένη ἀρχικὴ ταχύτητα πού τοῦ εἶχαν δώσει οἱ προωθητικὲς ἐκρήξεις κατὰ τὴν ἀπογείωσι, στὸν διαπλανητικὸ-χῶρο.

Ἀμύλητος καὶ σεβασρός, ὁ Τζόε Σέρινταν μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένο στὸ ἠλεκτρονικὸ μάτι τοῦ θαλάμου διακυβερνήσεως προσπαθοῦσε ν' ἀναικολύψῃ μέσα στοῦ πηχτοῦ σκοταδὶ τὰ ἴχνη τῆς ρουκέτας τῶν κακούργων πού εἶχαν ξεκινήσει μισὴ ὥρα νωρίτερα ἀπ' αὐτοὺς ἀπὸ τὴ Γῆ. Ἀμύλητος καὶ σοβαρὴ τὸ ἴδιο, ἡ Νάνσυ Ἐβίλγκτον χειρίζοταν μὲ τεντωμένα ὅλα τὰ νεῦρα τῆς τὸ ἠλεκτρονικὸ αὐτὶ τοῦ «Πρωτεύς», χωρὶς ὅμως καὶ αὐτὴ νὰ μπόρῃ ν' ἀναικαλύψῃ ἐκεῖνο πού τοὺς ἐνδιέφερε.

— Εἶναι παρὰξενό! ἀναστέναξε ὁ ντέτεκτιβ. Νομίζει καιεῖς ὅτι τοὺς κατὰπτε τὸ διάστημα. Καὶ ἄμως ἀκολουθοῦμε τὴν ἴδια γραμμὴ πλεύσεως μ' αὐτοὺς καὶ φυσικὸ θὰ ἦταν τὰ μηχανήματά μας νὰ ἐπιαναῖν εἴτε τὰ ἡχητικὰ κύματά τους εἴτε τὴν ἀντανάκλασι τῶν ἀκτίνων τοῦ εἰδικοῦ μετάλλου ἀπ' τὸ ὁποῖο εἶναι κατασκευασμένα ὅλα τὰ διαστημόπλοια. Ἀρχίζω νὰ φοβᾶμαι ὅτι οἱ δάκτες μας δὲν

λειτουργούν όπως πρέπει, Νάνσυ.

Τὸ κορίτσι ὅμως δὲν φαινόταν νὰ συμμερίζεται τὴ γνώμη του.

— Δὲν τὸ πιστεύω αὐτό, Τζό!, εἶπε. Κάτι ἄλλο πρέπει νὰ συμβαίνει. Εἶσαι δέβιος; ὅ,τι ἀκολουθοῦμε τὴ σωστὴ πορεία;

Ὁ Σέρινταν δὲν ἀπάντησε ἀμέσως ἔσκυψε ἀπάνω στὸν γάρτη τοῦ Στερεώματος καὶ ἔκανε μερικοὺς ὑπολογισμοὺς χρησιμοποιώντας τὸν διαβήτη καὶ τὸ ὑποδεκάμετρό του. Ὁταν ἀναστήκωσε τὸ κεφάλι, τὸ βλέμμα του ἦταν κάπως ἀνήσυχο.

— Ἐχουμε κάποια ἐλαφρὰ παρέκκλιση εἶπε. Οἱ μαγνητικές δυνάμεις τοῦ πιλότου - ρομπὸτ τρεμοπαίζουν καὶ αὐτὸ σημαίνει πὼς ξεφύγαμε ἀπ' τὴν πορεία μας.

Ἐνα παγωμένο χέρι φούχτισε τὴν καρδιά τῆς Νάνσυ. Ἡ καρδιά τῆς γέμισε ἀπὸ φόβο. Ὅμως τίποτα δὲν ἔδειξε στὸ πρόσωπό της αὐτὸν τὸν φόβο ποὺ τὴν κυρίεψε. Ἀπεναντίας προσπάθησε νὰ χαμογελάσει. Σηκώθηκε καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ διαπλανητικοῦ χάρτη. Ἐρριξε μιὰ ματιά στὴ θέσι τῶν ἄστρων καὶ στὴν γραμμὴ τῆς πορείας ποὺ σημείωνε ὁ αὐτόματος πιλότος. Ὑστερα συμβουλευτῆκε τὸ καντράν τῶν ἀποστάσεων. Ὁ δείκτης σημείωνε 430.848 χιλιόμετρα. Αὐτὴ τὴν ἀπόσταση εἶχαν διαύσει ἀπ' τὴ στιγμή ποὺ ὁ «Πρωτεύς» εἶχε ἀπογειωθῇ μὲ

κατεύθυνσι πρὸς τὸν πλανήτη Ὀρφέα.

— Ἐπρεπε νὰ τὸ εἶχαμε καταλάβει Τζό, ψιθύρισε. Στὰ 384.495 χιλιόμετρα θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχαμε συναντήσῃ τὴ Σελήνη. Δὲν εἶδα ὅμως τὴ Σελήνη οὔτε τὴν βλέπω πούθενά.

— Περίεργο!, μουρμούρισε ὁ Σέρινταν.

* * *

Κάτι ἐτοιμάστηκε ἀκάμα νὰ προσθέσει, ὅταν εἶδε τὸ πρόσωπο τῆς κοπέλλας νὰ παίρνῃ μιὰ παράξενη ἔκφραση.

— Κύτταξε ἐκεῖ, Τζό! εἶπε δείχνοντας τὸ καντράν τῆς τηλεοράσεως.

Τὸ βλέμμα του καρφώθηκε στὴ λευκὴ τετράγωνη ὀθόνη καὶ τὰ μάτια του γέμισαν ἔκπληξι. Μέσα στὸ τηλεοπτικὸ πλαίσιο τοῦ θαλάμου διακυβερνήσεως κάποι φωτεινὸ σχεδιαζόταν. Ἦταν σὰν μιὰ πρᾶσινη φλόγα ποὺ ταξίδευε μέσα στὸ σκατάδι τοῦ διαστήματος κι' ἔπαιρνε παράξενα σχήματα.

— Μετεωρίτης; ρώτησε τὸ κορίτσι.

Δὲν εἶναι μετεωρίτης, Νάνσυ!, εἶπε μὲ πεποίθησι ὁ Σέρινταν. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μοιάζει μὲ κάποι ζωντανό. Ταξιδεύω νόρνια στὸ διάστημα καὶ ἔβρω καλὰ τὴ μορφὴ ποὺ παρυσιάζουν οἱ μετεωρίτες. Πρῶτα - πρῶτα, αὐτὸ τὸ πρᾶσινο χρώμα...

— Πράσεξε, Τζό!, φώναξε μὲ τρομουλιαστὴ φωνὴ ἡ Νάνσυ. Νομίζω πὼς ἄλλαξε δρόμο κι' ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος μας. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς αὐ-

τὸ τὸ πράγμα ἔχει μάτια πού
δὲν τὰ βλέπουμε. Τώρα μοιά-
ζει μ' ἕνα τεράστιο χταπόδι
πού ἀπλώνει τοὺς πλοκάμους
του ἔτοιμο νὰ ἐπιτεθῇ.

Ὁ ντέτεκτιβ ἔσφιξε τὰ δόν-
τια καὶ δὲ μίλησε. Ἦταν βέ-
βαιος πὼς αὕτῃ ἡ ἐλαφρὴ πα-
ρέκκλισι πού ἔδειχναν οἱ μα-
γνητικές βελόνες τοῦ πιλότου-
ρομπότ, τοὺς εἶχε φέρει πο-
λὺ μακριὰ ἀπὸ τὸν δρόμο πού
ἀκολουθοῦσαν μέχρι τώρα τὰ
διαστημόπλοια καὶ εἶχαν μπῆ
σὲ μιὰ περιοχὴ τοῦ διαστήμα-
τος ἐντελῶς ἀγνωστῇ καὶ μυ-
στηριώδη. Δὲν εἶχε καὶ αὐτὸς
καμμιά ἀμφιβολία πὼς αὕτῃ
ἡ πράσινη φλόγα ἦταν ἕνα ὄν
πού ἔβλεπε καὶ ἐρχόταν κατ'
εὐθείαν ἀπάνω τους. Ἡ Νάν-
συ εἶχε δίκιο. Αὐτὸ τὸ παρά-
ξενο ὄν εἶχε πάρει τώρα τὴ
μορφὴ ἐνὸς τεράστιου χταπό-
διου πού ἀπλώνει τοὺς πλοκά-
μους του ἔτοιμο ν' ἀγκαλιάσῃ
σὲ μιὰ θανάσιμη περιπτύξι
τὸν «Πρωτέα». Κατάλαβε πὼς
μιὰ σύγκρουσι μαζί του θὰ
εἶχε ὀλέθρια ἀποτελέσματα
γιὰ τὸ σκάφος. Ἐπρεπε ν' ἀ-
ποφύγουν αὕτῃ τὴ σύγκρουσι.

— Τὸ πηδάλιο, Νάνσυ!
φώναξε. Ὅλο ἀριστερά, Νάν-
συ!

Ἡ κοπέλλα ἔτρεξε καὶ μ'
ἕνα πήδημα γατζώθηκε στὸν
μοχλὸ τοῦ πηδαλίου. Ὁ μο-
χλὸς κινήθηκε ἀργὰ καὶ τὸ
περιπολικὸ διαπλανητόπλοιο
παίρνοντας μιὰν ἀπότομη κλί-
σι διέγραψε ἕνα μεγάλο τόξο.
Τὸ πρῶσινο τέρας φάνηκε στὸ
δεξιὸ μέρος τοῦ «Πρωτέα». Ὁ
Σέρινταν μὲ μιὰ γοργὴ κίνησι
πίεσε τὰ κουμπιά τῆς ὁμοχει-

ρίας τῶν ὑπερηχητικῶν πολυ-
βόλων τῆς πλευρᾶς αὐτῆς τοῦ
σκάφους καὶ τὸ διαστημό-
πλοιο χοροπήδησε ἀπὸ τὴν
δύναμι τῆς ἐκρήξεως. Τὸ χτα-
πόδι ἔπαψε νὰ διαγράφεται
στὸ τηλεοπτικὸ πλαίσιο.

— Θαρρῶ πὼς γλυτώσα-
με! Τὸ ὑπερηχητικὰ βλήματά
μας τὸ διαλύσανε!, εἶπε χα-
ρούμενος ὁ ντέτεκτιβ.

Στὸ χλωμὸ πρόσωπο τῆς
κοπέλλας σχεδιάστηκε ἕνα χα-
μόγελο.

— Μὴ φοβάσαι, Νάνσυ!,
τῆς φώναξε.

— Δὲν φοβάμαι Τζό! ἀπο-
κρίθηκε μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε
ἐκείνη.

Ἀπότομα ὅμως σταμάτησαν
κι' οἱ δυὸ νὰ μιλοῦν. Τὸ σκά-
φος ἔκανε μιὰ φοβερὴ βουτιά
στὸ κενὸ κι' ἕνα ἀνατριχιαστι-
κὸ τρίξιμο ἀκούστηκε σὰ νὰ
ἦταν ἔτοιμο νὰ διαλυθῇ σὲ χί-
λια κομμάτια. Ὁ Σέρινταν τι-
νάχτηκε ἀπ' τὸ κάθισμά του
καὶ κύλησε στὸ πάτωμα ἐνῶ
ἡ Νάνσυ πρὶν προφτάσει νὰ
πιαστῇ ἀπ' τὴ χειρολαβὴς
δρέθηκε μπερδεμένη στὰ πό-
δια του.

— Τὴ διάβολο ἔγινε πάλι!,
γρύλλισε ὁ Σέρινταν.

Ἐνα φοβερὸ βουητὸ ἔφτα-
σε στ' αὐτιά τους καὶ ἡ θερ-
μοκρασία μέσα στὸ διαστημὸ
πλοιο ἔγινε ἀφόρητη.

— Φύγαμε ἀπ' τὸ κενό!,
μουρμούρισε ἡ Νάνσυ. Ταξι-
δεύουμε μέσα σὲ ἀέρα. Ἡ
τριβὴ μὲ τὸν ἀέρα θὰ μᾶς λυ-
ώσῃ Τζό.

Ἀλλὰ ὁ ντέτεκτιβ δὲν περι-
μενε ν' ἀκούσῃ τὸ τέλος τῆς
κουβέντας της. Τὸ μυαλὸ του

είχε δουλέψει γοργά και είχε αντίληφθῃ τὸν κίνδυνον. Μ' ἓνα σάλτο ὤρμησε στὸ πηδάλιο ἐπιβραδύνσας, ἐνῶ ταυτάχρονα πίεσέ τὰ κουμπιά ἐκτινάξεως τῶν πυροβόλων τῆς πλώρης. Ἀπὸ τὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ διαστημόπλοιου τινάχτηκαν τεράστιες φλόγες. Ἡ ταχύτης τῆς πτώσεως κόπηκε καὶ τὸ φοβερὸ βοηθὸν σταμάτησε νὰ παιδεύῃ τ' αὐτιά τους. Τὸ «Πρωτεύς» ἄρχισε νὰ ταξιδεύῃ κανονικὰ πάλι. Ὁ Σέρινταν ἔρριξε μιὰ ματιά πρὸς τὰ κάτω. Τὸ διαστημόπλοιο ἔχανε ὕψος. Κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους ἀπλωνόταν ἓνα ἄγνωστο ἄστρο. Γρανίτινοι κῶνοι, βουνὰ καὶ βαθεῖες χαράδρες ἀποτελοῦσαν τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἄστρου αὐτοῦ ποῦ ἦταν τυλιγμένο σὲ μιὰ γκρίζα σκιά.

— Φόρεσε τὸ διαπλανητικὸ σκάφανδρο σου μὲ τὸ ὀξύγόνον, Νάνσυ!, διέταξε ὁ Σέ-

ρινταν. Φαίνεται πῶς πάθαμε κάποια ζημιὰ. Εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ προσγειωθοῦμε σ' αὐτὸ τὸ ἄστρο.

Χωρὶς νὰ μιλήσῃ, τὸ κορίτσι φόρεσε τὴν εἰδικὴ στολὴ μὲ τὴν ἀπὸ διαφανὴ πλαστικὴ ὕλη περικεφαλαίαν. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ὁ Σέρινταν.

— Εἴμαστε ναυαγοὶ τοῦ διαστήματος, εἶπε προσπαθώντας νὰ χαμογελάσῃ γιὰ νὰ δώσῃ θάρρος στὴν ἀραιβωνιαστικιά του. Μὴ στενοχωριέσαι Νάνσυ! Δὲν πρέπει νὰ μείνουμε πολὺ σ' αὐτὸν τὸν ἀπαίσιον γκρίζον βράχο. Θὰ ἐπισκευάσουμε τίς θλάδες μας καὶ θὰ συνεχίσουμε τὸ ταξίδι μας.

Προσπαθοῦσε νὰ φανῇ ἥσυχος, μὰ στὸ δάθος ἦταν κάτι παραπάνω ἀπὸ ἀνήσυχος. Κανεὶς δὲν ἔξερε τί τοὺς περίμενε σ' αὐτὸν τὸν ἄγνωστο πλανήτη, ἅπου ἦταν ἀναγκασμένοι νὰ προσγειωθοῦν.

ΤΕΛΟΣ

Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

*Απαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις



Στὸ ἐπόμενο τεύχος τοῦ «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ», τὸ 2, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη Τετάρτη μὲ τὸν τίτλο:

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΑΣΤΡΟΠΛΟΙΟ

ὁ ντέτεκτιβ τῶν οὐρανῶν, ὁ θρυλικὸς Τζὸ Σέρινταν, μὲ τὴν ἀχώριστη σύντροφό του Νάνσυ, ναυαγοὶ σ' ἓνα ἄγνωστο πλανήτη ἀντιμετωπίζουν τὶς πιὸ ἀπίστευτες περιπέτειες σὲ μιὰν ἄγρια σύγκρουσι μὲ ἐξώκοσμα ὄντα ποὺ ἐπιδιώκουν νὰ καταστρέψουν τὴ γῆ.

Ἡ φόδερὴ ἐπίθεσις τῶν ἀνθρωποφάγων φυτῶν καὶ οἱ γιγαντιαῖες πεταλοῦδες σὲ μιὰν τιτανομαχία ἀνώτερη κάθε περιγραφῆς!

Θὰ χάσῃ πολλὰ ὅποιος δὲν διαβάσῃ τὸ δεύτερο τεύχος τοῦ «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ»!



ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΑΠΛΑΝΗΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22—ΑΡΙΘ. 1 — Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41, Οικονομικός Δ)ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προϊστάμενος Τυπογραφείου: 'Αναστ. Χατζηδασυλείου, Σαπφούς 2. ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22 'Αθήναι

Τώρα που τὰ ὄνειρα γιὰ τὴν κατάκτησι τοῦ Σύμπαντος γίνονται πραγματικότητες καὶ οἱ ἐπιστήμονες ὅλου τοῦ κόσμου ἐτοιμάζουν τὰ πρῶτα διαστημόπλοια γιὰ τὴ Σελήνη, ὁ

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

πρέπει νὰ γίνη ὁ ἀχώριστος κι' ἀγαπημένος σύντροφος κάθε 'Ελληνόπουλου.

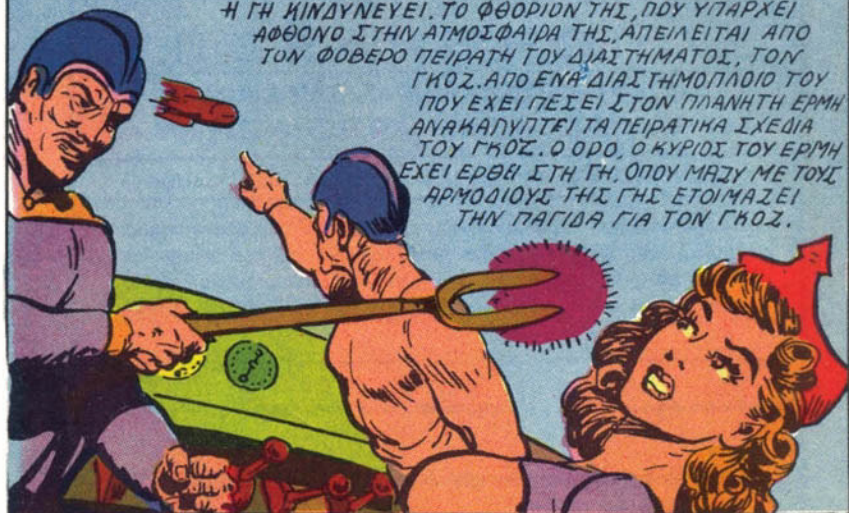
Μὴν ξεχνάτε πὼς κάθε Τετάρτη, κυκλοφορεῖ ὁ

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ἡ πιὸ μελετημένη διαπλανητικὴ ἔκδοσις ποὺ κυκλοφόρησε ποτέ στὴν 'Ελλάδα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΟΥ ΕΡΜΗ

Η ΓΗ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. ΤΟ ΦΘΟΡΙΔΥ ΤΗΣ, ΠΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ
ΑΦΘΟΝΟ ΣΤΗΝ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΤΗΣ, ΑΠΕΙΛΕΙΤΑΙ ΑΠΟ
ΤΟΝ ΦΟΒΕΡΟ ΠΕΙΡΑΤΗ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ, ΤΟΝ
ΓΚΟΖ. ΑΠΟ ΕΝΑ ΔΙΑΣΤΗΜΟΠΛΟΙΟ ΤΟΥ
ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΠΕΣΕΙ ΣΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΕΡΜΗ
ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΕΙ ΤΑ ΠΕΙΡΑΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ
ΤΟΥ ΓΚΟΖ. Ο ΟΡΟ, Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΟΥ ΕΡΜΗ
ΕΧΕΙ ΕΡΘΕΙ ΣΤΗ ΓΗ, ΟΠΟΥ ΜΑΖΥ ΜΕ ΤΟΥΣ
ΑΡΜΟΔΙΟΥΣ ΤΗΣ ΓΗΣ ΕΤΟΙΜΑΖΕΙ
ΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΚΟΖ.



Η ΠΡΩΤΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ
ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΣΤΗΣΟΥ-
ΜΕ ΤΑ ΨΕΥΤΙΚΑ
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΑΠΟΡΡΟΗΣΕΩΣ
ΤΟΥ ΦΘΟΡΙΔΥ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ. ΕΤΣΙ ΠΙΣ-
ΤΕΥΣ ΝΑ ΤΡΑΒΗ-
ΞΟΥΜΕ ΕΔΩ ΤΟΝ
ΓΚΟΖ...



ΚΑΙ ΕΝΩ Ο ΓΚΟΖ
ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΜΜΟΡΙΤΕΣ ΤΟΥ
ΘΑ ΕΧΟΥΝ ΡΙΧΤΕΙ ΣΤΟ
ΚΛΕΨΙΜΟ, ΕΜΕΙΣ ΘΑ
ΤΟΥ ΕΠΙΤΕΘΟΥΜΕ ΚΥΚΛΩ-
ΤΙΚΑ, ΚΑΙ ΘΑ ΤΟΝ
ΣΥΝΤΡΙΨΟΥΜΕ!

